

Adventes Vēstis

2023
MARTS
326

SEPTĪTĀS DIENAS ADVENTISTU
LATVIJAS DRAUDŽU
SAVIENĪBAS IZDEVUMS

**Bībele turpina runāt:
pravietojumos
atklātā pasaules
vēsture**

MISIJA INDIJĀ

**Uzturs –
palīgs cīņā
pret vēzi**

**Bērniem:
Par graudiem
un sējēju**

**Jauniešiem:
Atsaukties Dieva
aicinājumam.
Jonas piemērs**

Saturs:

- 04** LATVIJAS ZIŅAS
Izlūgtais sniegs
- 06** LATVIJAS ZIŅAS
10 lūgšanu dienu noslēguma svētki Madonā
- 07** LATVIJAS ZIŅAS
Atskatoties uz veselības izstādi Kandavā
- 11** AKTUĀLAIS JAUTĀJUMS
666 kā svētība – 666 kā Dieva ļaudis?
- 12** VĀRDS MĀCĪTĀJAM
Visu Jēzum
- 14** LIECĪBAS
Misijas darbs roku rokā ar Dievu
- 16** TĒMA
Misija Indijā
- 21** TĒMA/ MISIJA/ VĒSTURE
Misijas darbība Latvijā 20. gadsimtā
- 24** VESELĪBA
Uzturs – palīgs cīņā pret vēzi
- 26** PA BĪBELES LAPPUSĒM
Bībele turpina runāt: pravietojumos atklātā pasaules vēsture
- 28** JAUNIEŠIEM
Atsaukties Dieva aicinājumam. Jonas piemērs
- 30** BĒRNIEM
Par gaudiem un sējēju

“Adventes Vēstis” ir Septītās dienas adventistu Latvijas draudžu savienības izdevums.

Reģistrācijas apliecības Nr. 1918.

Iznāk reizi mēnesī. Tirāža: 600 eks.

Galvenā redaktore: Anitra ROZE

Redakcija: Agris BĒRZIŅŠ, Elvīra GRAKOVIČA,
Vīneta KRAULIŅA, Vilnis LATGALIS,
Mārīte LIPSKA, Andris PEŠELIS.

Dizains un makets: Libri Style SIA

Izdevējs: SDA Latvijas draudžu savienība

Adrese: Baznīcas iela 12A, Rīga, LV-1010

E-pasts: adventesvestis@inbox.lv

Iesūtītos materiālus redakcijai ir tiesības rediģēt.

Par reklāmas izvietošanu uz 4. vāka rakstīt
adventesvestis@inbox.lv.

VĀRDS REDAKCIJAI

Sveicināti, mīļie “Adventes Vēstu” draugi!

Dažkārt šķiet, ka nu ir sakrājies visa kā par daudz. Jums tā ir bijis? Gan globāli, gan personiskajā dzīvē. Par daudz cilvēcīgai saprašānai jau ir ar ieilgušo karu Ukrainā, bet nu Turcija un Sīrija piedzīvo šīs baisās zemestrīces, kuras aizrāvušas sev līdzī tik daudzas dzīvības. Brīžiem prāts vairs neņem to visu pretī, gribas jautāt: “Kāpēc? Kāpēc tas viss?” Mēs zinām, ka tās ir beigu laika zīmes, ka tā ir teikts un ka tā tam jābūt pēdējās dienās, bet izprast, saprast vienalga ir grūti. Tad vēl piedzīvojam mīļu cilvēku cīņu ar slimību, te šeit, te tur dzirdam par cilvēkiem, kuri ir depresijas nomākti un šaubu pārņemti. Nav viegli dzīvot pasaules pēdējās dienās... Taču mums ir kāds “BET”. Mums, atšķirībā no pasaules, ir vismaz daļēja izpratne par notiekošo. Mums, atšķirībā no pasaules, ir cerība, Dieva klātbūtne, apsoliņums par Kristus drīzo atnākšanu, mēs gaidām jaunās debesis un jauno zemi. Bet pasaulei? Kas ir viņiem? Vai jums, vai Tev, mīļo lasītāj, tas rūp? Šis ir retorisks jautājums, jo atbilde uz to ir zināma mums ikvienam.

“Mūsu misija ir tāda pati kā mūsu Kungam, par kuru ir rakstīts, ka “Tas gāja apkārt labu darīdams un dziedinādams visus velna apspiestos.” (Ap. d.10: 38) Par Savu darbu Viņš pats saka: “Kunga Gars ir uz Manis, jo Kungs Mani svaidījis nabagiem sludināt prieka vēsti”, Viņš Mani sūtījis dziedināt tos, kam sagrauztas sirdis, cietuma ļaudīm sludināt atsvabināšanu un akliem gaismu, satriektos palaist brīvus.” (Jesajas 61:1; Lūkas 5:18; pēc angļu tulk.) Sekojot Kristus priekšzīmei darbā par labu citiem, mums viņos jāatmodina interese par Dievu, kuru mēs mīlam un kuram mēs kalpojam.” (“Liecības draudzei 6. sēj., 227. lpp.)

Kā tas īstenots Latvijas draudzēs un arī ārpus mūsu zemes, par to varēsiet uzzināt šai žurnālā, kura centrālā tēma ir MISIJA – misija mazajās grupās, misija caur lūgšanu, misija Veselības izstādē un misija Indijā. Atsevišķā rakstīnā dota iespēja ielūkoties misijas vēsturē.

Daudz laba sagatavots arī jauniešiem un bērniem, nopietna un aktuāla tēma skarta Veselības lappusītē, bet rubrikā “Pa Bībeles lappusēm” atradīsiet rakstu, ko noteikti varat piedāvāt saviem draugiem, kuri vēl nav draudzē vai apmeklē kādu citu draudzi.

Sirsnīgi pateicos ikvienai draudzei, ikvienai māsai un brālim, kuri veltījuši laiku, lai aizpildītu “Adventes Vēstu” aptaujas anketu! Esam no šīm anketām guvuši stiprinājumu un iedvesmu. Paldies par jūsu ieteikumiem, drīzumā centīsimies kādus no tiem īstenot! Vienmēr ar prieku gaidīsim ziņas no draudzēm – kā jums klājas, kā darbojaties, kā jūtaties. Lai mēs labāk iepazītos, bez jūsu palīdzības neiztikt.

Paldies, ka esat bijuši, esat un, gribam cerēt, arī uz priekšu būsiet uzticīgi “Adventes Vēstu” draugi! Lai jums visiem iedvesmojošs laiks kopā ar Dievu!

Anitra Roze,
AV galvenā redaktore

Ja man uzticētu atbildību izraudzīties 2023. gada moto, tad tas būtu: "Jūs būsiet mani liecinieki". Šis gads ir iesācies ar aicinājumu un uzsvāru uz misiju gan mūsu personīgajā dzīvē, gan Latvijas un Eiropas adventistu draudzēs. Nesen atzīmējām reformācijas 500. gadadienu. Lai gan Eiropa ir reformācijas šūpulis, tomēr šobrīd nākas konstatēt, ka tieši Eiropa ir kļuvusi par sekulārisma, humānisma un ateisma citadeli. Ir pienācis laiks ikvienam aktīvi iesaistīties, lai kaut ko mainītu šajā situācijā.

Pirms dažām nedēļām Misijas skolas "Sūti mani" studentu grupa atgriezās no evaņģelizācijas Indijā. Bija patīess prieks redzēt viņu starojošās sejas un sajūst dedzību viņu sirdīs par šo valsti un tās iedzīvotājiem. Misijas gars izmaina mūs pašus un arī cilvēkus mums līdzās. Grāmatā "Liecības draudzei" varam lasīt: "Daudzi domā, ka misijas gars vai spējas darīt misijas darbu ir

sevišķa dāvana vai talants, kas dots sludinātājiem un dažiem draudzes locekļiem, bet visiem pārējiem jābūt tikai skatītājiem. Nekad nav bijusi pielauta vēl lielāka kļūda. Katram patiesam kristietim būs misijas gars, tāpēc ka būt kristietim nozīmē būt līdzīgam Kristum. Neviens cilvēks nedzīvo sev, un, "kam Kristus Gara nav, tas Viņam nepieder". Atjaunotās sirds pati pirmā vēlēšanās vienmēr būs – vest arī citus pie Glābēja". (E. Vaita. "Liecības draudzei" 5. sēj, 385. lpp.)

Februāra sākumā vairākas dienas Rīgā viesojās AWR (Adventistu vispasaules radio) pārstāvji Nevils Nevelings un Luiss Torress. Viņu uzdevums bija sniegt plašāku informāciju par misijas projektu "Eiropa Kristum", kā arī motivēt, apmācīt un iedvesmot gan vadītājus, gan draudžu locekļus iesaistīties dažādās misijas aktivitātēs. "Eiropa Kristum" ir programma, kas sevi ietver visu misijas aktivitāšu spektru – no digitālo misionāru

kalpošanas līdz publiskiem evaņģelizācijas pasākumiem. Evaņģēlisti, misionāri un kalpotāji no visas pasaules ir apliecinājuši gatavību piedalīties šajā unikālajā projektā. Šoreiz iespējas un idejas tiešām ir pārsteidzoši daudzveidīgas. Sagatavošanās un apmācību process ir plānots pavasarī (aprīļa beigās, maija sākumā), kā arī rudens pusē (septembrī).

Tagad ir laiks lūgšanām pēc Svētā Gara izliešanās un garīgas atmodas, lai piedzīvotu patiesu atgriešanos un Svētā Gara kristību. Dieva Vārds saka: "Lūdziet, tad jums taps dots; meklējiet, tad jūs atradīsiet; klausīniet, tad jums taps atvērts." (Mateja 7:7)

IZLŪGTAIS SNIEGS

“Piesauc Mani, un Es tev atbildēšu”..., “Visu, ko jūs lūgsiet Manā Vārdā”... Vai Dievam ir kas neiespējams? “Meklē, un Es došu, pēc kā tava sirds ilgojas”..., “Lūdziet, un jums taps dots”...

Tik daudz mīļu Dieva vārdu sacīts mums, Viņa bērniem!

Viss sākās ar Mīlestību... Nelielā Rīgas dzīvoklītī katru sabatu pulcējamies kopā, lai baudītu siltas pusdienas un dalītos ar bezgalīgo, beznosacījuma, nemainīgo un par cilvēka saprašanu pārāko Dieva mīlestību. Pēdējā laikā mēs pētījām Salamana pamācības. Dažkārt arī mainījām tēmu, ja bija kas aktuāls. Mājas grupiņas moto vienmēr ir bijis: “Iepazīt šo pārāko par cilvēka saprašanu Dieva mīlestību uz mums un tuvoties tai savā dzīvē, savās attiecībās”.

Kādā no reizēm, kad bija jau ļoti vēls un nevienam negribējās doties mājās, Dievs iesēja domu sēkliņu – vajadzētu noīrēt viesu namu un pabūt kopā kādu nedēļas nogali, lai varētu ilgāk un nesteidzīgi izbaudīt sadraudzību, kopā lūgt un izbaudīt dabas skaistumu. Nolēmām par to lūgt. Tas bija septembrī. Turpinājām lūgt un meklēt viesu namu, kurš atbilstu mūsu finansiālajām iespējām. Pierīgā viss ir pietiekami dārgs, bet tālu no Rīgas daudz laika paietu ceļā.

Kādā oktobra dienā divas māsas no mūsu “Slotas” grupiņas pastaigā baudīja zeltaino rudeni Baldones mežā. Pricādāmās par smaržīgo, lapām piebirušo mežu, viņas satika kādu sievieti, kura grāba lapas. Uzsākot sarunas, viņas noskaidroja, ka sieviete ir viesu nama īpašniece. Nelielais viesu nams ar pirtiņu un dīķi bija tieši tas, kas mums vajadzīgs. Tā nu uzreiz rezervējām konkrētu nedēļas nogali. Tā bija brīnumaina Dieva vadība – satikt īsto cilvēku istajā brīdī. Pateicāmies Dievam par vadību, par jauko vietu un atsaucīgo saimnieci. Turpinājām lūgt par šo pasākumu. Lūdzām, lai programma būtu garīga, interesanta gan mums, gan arī lūgtajiem draugiem. Lūdzām par to, lai mums pievienotos vairāk ļaužu, kuri vēl nav draudzē. Dievs sāka brīnumaini vadīt.

Turpinājām gavēt un lūgt par pasākuma programmu, viesiem, kuri nebija no draudzes, mūziku un dziesmām, par Viļņa Latgaļa uzrunu. Zanīte noorganizēja ekskursiju uz observatoriju. Tur mēs, baudot ļoti izteismīgi sniegto stāstījumu, tikām pacelti Visuma tālēs un atkal uz brīdi varējām apjaut Dieva varenību un to, ka Viņš pārvalda visu Universu un arī katra mūsu dzīvi (skat. Ps. 8:4; 136:8, 9).

Pricīgi un pacilāti atgriezāmies viesu namā. Māris, Uldis un Elīna

nodrošināja skaistu mūziku. Ļoti daudz dziedājām. Vilnis Latgalis uzrunāja ar Dieva Vārdu, skarot tik aktuālo jautājumu, kā saglabāt mieru šajos, tik izaicinošajos, apstākļos. Lai kādi nebūtu dzīves apstākļi un lai kādas bangas neveltos pāri dzīves laivai, ja tajā ir Kristus, tad, neraugoties ne uz ko, mēs esam drošībā. Nav tādas dzīves vētras, kuru Jēzus nevarētu aplklusināt.

Pēc Viļņa Latgaļa uzrunas visiem bija iespēja ar kādu kopā doties lūgšanā. Dažiem viesiem šī bija pirmā lūgšanas pieredze. Katram tika jauka un sirsnīga dāvana – meitenes Annas veidotā kartīte ar eņģeli un tik iedvesmojošajiem Dieva vārdiem! “Tā Kunga eņģelis apmetas ap tiem, kas Viņu bīstas, un tos izglābj. Baudiet un redziet, cik Tas Kungs ir labs! Svētīgs tas cilvēks, kas pie Viņa tveras un uz Viņu paļaujas!” (Ps. 34:8, 9)

Patiesi priecīgs mirklis šajā nedēļas nogalē piedzīvoja arī kāds mūsu brālis – Pīdžejs no Filipīnām. Viņš bija ieradies Rīgā uz mācībām. Svešā zemē viņš bija sajuties diezgan vientuļi, nu, iepriekšējā sabatā baudījis sadraudzību mājas grupiņā, viņš ar prieku piebiedrojās arī nedēļas nogales pasākumam Baldonē. Pīdžejs jau pus gadu strādā Eiropā, viņš ilgu laiku bijis šķirts no ģimenes un draudzes, tāpēc bija ļoti iepriecināts par iespēju baudīt Dieva mīlestības

siltumu brāļu un māsu starpā.

Kopīgs prieks arī par pusaudžiem, kuri bija kopā ar mums. Tās ir jaunas iespējas draudzībai, kopējām spēlēm un labi pavadītam laikam.

Gardumu baudīto seku pēdas varējām mazliet neitralizēt spraiģajā nūjošanas pasākumā nākamās dienas rītā. Paldies prātīgajam instruktoram! Dažbrīd gan, rāpjoties slidenā kalnā, viens otrs tiešām bija laimīgs, ka ir ticis pie nūjām.

Tā pagāja šīs ziemas dienas katram ar saviem ieguvumiem, pārdomām un apziņu, cik nepieciešams mums katram ir Dievs, kurš lasa mūsu sirdi kā atvērtu grāmatu un ar lielu prieku vēlas tajā ierakstīt Savu mīlestības vēstuli, lasāmu tiem, kurus sastopam savā dzīves ceļā.

Jēzus ne tikai apvalda dzīves bangas, bet arī ir piepilda mūsu šķietami necīgās sirds ilgas, piemēram, ilgas pēc tikko uzsniguša sniedziņa. Jau no paša sākuma vienas māsas sirsnīga lūgšana bija, lai šajās kopā būšanas dienās uzsnigtu sniegs, kas šo laiku padarītu vēl skaistāku un neaizmirstamāku. Nekas gan neliecināja par sniegu, jo apkārt viss bija pelēks. Lietus un slapjums – tā bija īstenība, bet pašā nedēļas nogalē, ierodoties viesu namā, visapkārt kā atbildēta lūgšana mirdzēja balts sniedziņš! Tāds ir mūsu Debessēvs! Tik brīnišķīgs!

Lūk, dažas atsauksmes pēc kopā pavadītajām dienām.

☞ “Par pēcgaršām runājot, vēl joprojām nevaru atiet no piedzīvotā, protams, vārda vislabākajā nozīmē! Esot vienatnē, man domās ir iespēja atgriezties Baldonē un atcerēties neaizmirstamos mirkļus, kopā dziedot un nūjojot. To abi ar vīru darījām pirmo reizi. Arī observatorijā bijām pirmo reizi. Bet pats vērtīgākais, ko personīgi es ieguvu priekš sevis, ir apstiprinājums tam, ka pār cilvēku stāv daudz spēcīgāka vara un ka tas ir Dievs. Paldies Dievam un paldies jums!”

☞ “Jūtos kā pēdu virs zemes – garīgā ziņā milzu pacēlums, pateicību pilnas domas, un lūgšanā skan tikai: “Paldies, paldies un paldies!”

☞ “Pateicība Dievam un visiem, visiem, kas bija šai pasākumā kā dalībnieki vai kā cilvēki no malas (observatorijas darbiniece u. tml.), jo sevišķi aktīvistiem, kuri prata teikt atmiņā paliekošus vārdus, prata izdziedāt dziesmas sirdij par prieku, klāja galdus ar garšīgām ēdmaņām! Ja kāds nav minēts, tad pateicība arī tam!! Bija lieliski! Paldies!”

☞ “Paldies Dievam un jums visiem par kopabūšanu, sadraudzību! Baterija ir uzlādēta 100%!”

☞ “Apbrīnojams spēks un dzīvotgriba ir radusies pēc mūsu sadraudzības pasākuma.”

☞ Kāds vīrs, kurš pirmo reizi bija kristiešu ģimenē, aizbraucot teica: “Vajadzētu katru mēnesi organizēt tik brīnišķīgu pasākumu!”

Grupiņa “Slota”

10 LŪGŠANU DIENU NOSLĒGUMA SVĒTKI MADONĀ

“Kad draudzes ģimene 10 dienas kopīgi pateikusies, priecājusies, izsāpējusi un kopīgās lūgšanās cīnījusies par tik daudzajām vajadzībām, tad, satiekoties kopīgā noslēguma pasākumā, tiek piedzīvoti svētki – klusi, dievbijīgi, pazemīgi, dziesmoti, patiesi un līdz sirds dziļumiem sirsnīgi svētki.” Šos vārdus atradīsiet vienā no liecībām, un tie patiešām pasaka visu, nekas vairs nav jāpiebilst, atliek vien lasīt un slavēt Dievu.

Gatis: 10 lūgšanu dienu noslēgums bija kā skaisti noslēguma svētki. Tiešām skaista atklāsme par to, kā Dievs atbild vienotas lūgšanas par cilvēku glābšanu, par mīšijas darbu – ar to es domāju īpaši pieminēt piedzīvojumu par mājas grupām. Dievs deva vairākām māsām sirdi vēlmi atvērt savas mājas durvis Bībeles izpētei. Sāpnis sirdī jau bija iepriekš, bet tieši 10 lūgšanu dienas pamudināja rīkoties, un piedzima veselas trīs jaunas mājas grupas.

Svētku vakars bija arī kā atskatīšanās uz Dieva vadību, lai izdarītu secinājumu: Dievs ir brīnišķīgs, Viņš uzklausa Savu bērnu lūgumus! Tas kalpoja kā iedvesma, kā tālāk cīnīties par cilvēkiem, par mīšijas darbu! Kā apustulis Pāvils saka – lai mēs dzīvotu skaistu un dievbijīgu dzīvi Dievam par godu!

Irēna: Paldies, Dievs, ka Tu biji kopā ar mums visas 10 lūgšanu dienas! Man tā bija pirmā pieredze. Paldies draudzes vadībai par noslēguma svētkiem, kas izvērtās par ļoti sirsnīgu sadraudzības pasākumu. Mēs bijām atvērti un no sirds varējām pazemoties un pateikties Dieva priekšā katrs par saviem piedzīvojumiem un Dieva darbiem pie mūsu dvēseles. Klausījāmies stāstus par piedzīvoto, un reizēm tas likās kā pasakā, bet Dievam viss ir iespējams, arī mūsu neiespējams

klūst iespējams! Man tas deva stimulu ticībai un lūgšanām. Mans lielākais ieguvums bija miers.

Sarūpēta bija arī spēle – izvēlējamies Dieva apsolījumu zīmītes un tad katrs varēja pastāstīt savu piedzīvoto 10 lūgšanu dienu laikā saistībā ar konkrēto apsolījumu. Es izvilku Jeremijas 33:6 “Bet iegaumē, Es sasiešu un dziedināšu viņas brūces, Es tos darīšu veselus un došu tiem mieru un laimi bagātīgā pilnībā.” Un, tiešām, varēju padalīties ar diviem konkrētiem piedzīvojumiem. Pirmais stāsts ir šāds: negaidot saņēmu ziņu, ka pie manis brauc ciemiņi, ļoti uztraucos, jo likās, ka nav nekā, ar ko ciemiņus pacienāt, nav ko likt galdā, tad pielūdzu, nomierinājos un paļāvos uz Dievu. Beigās sanāca bagātīgi klāts galds. Ciemiņi bija priecīgi par vienkāršo, ļoti garšīgo cienastu. Paldies Dievam! Otrais stāsts: otrajā lūgšanu dienā saņēmu satraucošu ziņu, ka mana draudzene cietusi avārijā un ka par viņas izdzīvošanu notiek cīņa. Stāvoklis ir tik slikts, ka nav transportējama uz galvaspilsētas slimnīcu, kur būtu pieejama specializētāka ārstēšana. Lūdzu pati, lūdza Madonas un Ērgļu draudzīte, lūdzām Vislatvijas lūgšanu telefonkonferences grupiņās, un Dievs darīja brīnumu. Neskatoties uz 16 lūzumiem, iekšējām asiņošanām un nopietno galvas traumu, mana draudzene ir jau mājās un varu ar viņu jau telefoniski sarunāties. Reanimācijas nodaļas personāls apliecina – viņi nespēj noticēt, ka pēc tik smagas traumas kāds spētu izdzīvot, kur nu vēl piecelties un

turpināt dzīvot. Tas ir Dieva brīnums, to atzīst daudzi.

Šajā 10 lūgšanu dienu noslēguma svētku pasākumā bija sarūpēts arī cienasts. Mani uzrunāja pēc īpašas receptes gatavots saldaiss ēdiens. Paldies visiem Dieva bērniem par šo sirsnīgo pasākumu un kopā būšanu!

Aina: Noslēguma svētkiem es gribētu dot nosaukumu “Pie ģimenes altāra”. Tas bija vakars, kurā varējām sanākt Dieva tuvumā kā draudzes ģimene. Patiesībā, vēl vairāk – es piedzīvoju, cik skaisti ir būt pie draudzes un pat pie starpdraudžu altāra. Īpašs siltums un Dieva klātbūtnes sajūta! Patīkami bija dzirdēt, kā citus vadījis tas pats Dieva Gars īpašajās lūgšanu dienās. Visiespaidīgākais man likās Judītes un Ulda piedzīvotais ar meitiņu, tieši tas, kā aizlūgšanas un draugu atbalsts kalpoja par Dieva iespēju atklāt Savu varenību.

Uldis: Gribu pieminēt 10 lūgšanu dienu ģimenisko noslēgumu, kurā patiesi no sirds varējām lūgt un pārrunāt gan šīs 10 dienas, gan arī visu pēdējo piesātināto gadu, secinot, cik ļoti ir nepieciešams lūgšanu atbalsts ikvienam – gan globāli, gan katram individuāli.

Slimnieku lūgšanu saraksts 10 dienu laikā kļuva arvien garāks un garāks, un, protams, ka pēc 10 lūgšanu dienām nepārtrauksim par to lūgt. Arī katram no mums individuāli bija par ko lūgt, pateikties un slavēt Dievu. Man šīs 10 dienas bija ļoti saspringtas, tās ritēja gandrīz

nepārtrauktās sarunās ar Dievu, jo meitai bija nopietni sarežģījumi lidojumos atpakaļ uz studijām ASV. Bet Dievs palīdzēja, un noslēguma svētkos varēju padalīties ar visiem par šo Dieva palīdzību un žēlastību! Paldies Dievam!

Skaidrite: 10 lūgšanu dienu noslēguma svētkos varējām dalīties gan ar atziņām, gan piedzīvoto, gan lūgšanām, gan apsolījumiem. Mana iedvesmojošākā atziņa – mūsu visneatliekamākā vajadzība ir atjaunot lūgšanu, sadraudzības, nodošanās altāri savam Debesu Tēvam.

Mans īpašākais piedzīvojums bija šāds: br. Agris vienā no 10 lūgšanu dienu iesākuma dienām teica, ka, pat ja būtu viens cilvēks, ko uzaicināt, varētu organizēt mājas grupu; Dieva Gars jau otrā dienā pamudināja rīkoties – iet un aicināt cilvēkus uz savām mājām pētīt Biblii. Daudzi atteicās, bet bija arī kādi, kuri izrādīja atsaucību. Nu mūsu grupiņa notiek 2 valodās, jo to apmeklē arī draugi no Ukrainas.

Mana karstākā lūgšana: “Dievs, pieņem mani visu un visus manus nodomus, lai notiek Tavs prāts! Dāvā Savu Svētā Gara dzīvinošo un atspirdzinošo spēku, lai, Jēzus mīlestības piepildīti, mirdzošām sejām un svētā apņēmībā, mēs varētu iziet un pasludināt Debesu vēsti.”

Mans 10 lūgšanu dienu apsolījums: “Es zinu, ka Tu visu spēj un Tev nav nekāds nodoms neizpildāms.” (Ījaba 42:2)

Uldis: Ne tikai 10 lūgšanu dienu noslēguma svētki, ne tikai pašas 10 lūgšanu dienas, bet gribētos atzīmēt, ka viss aizvadītais gads ir bijis ļoti piesātināts. Tik ļoti nepieciešams ir lūgšanu atbalsts visiem.

Maija: Noslēguma svētki paliks atmiņā ar sirsniņu un vienotību. Nekad neaizmirsīšu tā vakara lūgšanas, aizlūgšanas un līdzdalītās liecības. Patika pasākuma neierastais organizēšanas veids.

Irita: Dieva mīlestībai nav robežu. Taču ar zināšanu vien ir par maz, vajag izdzīvot un piedzīvot šos atgādinājumus, un tos mēs piedzīvojām 10 lūgšanu dienu noslēguma vakarā. Īpašā Dieva klātbūtnē iepriecināja kopā sanākušos brāļus un māsas. Varu atkal pateikties par tik smalko Dieva pieskārienu caur liecībām. Tieši caur tām uzzināju par mākslas filmu “Cīņas istaba”, kas izrādījās tik labs punktiņš uz 10 lūgšanu dienu tēmas “Atpakaļ pie altāra”. Iesaku noskatīties, tas liks degt ugunij uz jūsu lūgšanu altāra spilgtāk!

Maija: Ļoti priecīgs pasākums! Sajūta kā pēc kāda sprinta skrējiena – katra diena Dieva troņa priekšā ar apziņu, ka mūsu visā pasaulē ir daudz un ka katra aizlūgšana ir uzklusāta!

Bet bija arī liecības, ka ļaunajam tas ļoti nepatika, ka tas lika dažādus šķēršļus, kaitināja un staigāja mums apkārt kā rūcošs lauva – uzvarēts lauva agonijā... Mēs nenobijāmies, bet turpinājām lūgt vēl dedzīgāk.

Judite: 10 lūgšanu dienas ir tiešām īpašs laiks gan draudzei kopumā, gan katram personīgi. Tās ir 10 īpaši nošķirtas dienas, lai apstātos, nodotos un veltītu nedalītu laiku pārdomām, lūgšanām un sadraudzībai ar draudzi. Kad draudzes ģimene 10 dienas kopīgi pateikusies, priecājusies, izsāpējusi un kopīgās lūgšanās cīnījiesies par tik daudzajām vajadzībām, tad, satiekoties kopīgā noslēguma pasākumā, tiek piedzīvoti svētki – klusi, dievbijīgi, pazemīgi, dziesmoti, patiesi un līdz sirds dziļumiem sirsniņi svētki.

Kopīgi pārrunājām un dalījāmies ar piedzīvoto šajās notikumu pilnajās 10 dienās, lūdzām piedošanu un pateicāmies Dievam par visu piedzīvoto un pārdzīvoto. Kāda jauna ģimenīte šajās īpašajās 10 dienās, noskatoties kopīgi kinofilmu “Cīņas istaba”, izdarīja izmaiņas savas jaunās mājas plānojumā, jau projektā paredzot “cīņas istabu” – atsevišķu lūgšanu istabiņu, kas būs mājas un kopīgās dzīves pamats – dzīva liecība ar mūsu Tēvu.

Pēc noslēguma svētkiem mājās nokļuvu tikai ap pusnakti, bet ar pateicību un prieku sirdī, ka piederu draudzes ģimenei, kura nepagurst lūgšanās un ir gatava cīnīties kopā līdz galam.

ATSKATOTIES UZ VESELĪBAS IZSTĀDI KANDAVĀ

Juris Bite, SDA Kandavas draudzes sludinātājs

Dievs ir labs un brīnišķīgs! Ja pieņemam Dieva doto vēsti par Kristus atnākšanas tuvumu un misiju noslēdzošā darba lielumu, tad šajā satraucošo notikumu laikā nevaram tikai vienkārši eksistēt, baudīt Dieva svētības, neiesaistoties Dieva darbā un nedegot par to.

Viens no vissvarīgākajiem

aicinājumiem, ar ko varētu ieinteresēt cilvēkus šodien, ir visā pilnībā atklāt trīskārtīgās eņģeļu vēsts svarīgumu. Tajā ir ietverta arī ļoti svarīga patiesība par veselības reformu. Kungs saka, ka veselības reforma ir trīskārtīgās eņģeļu vēsts daļa, ka to savienība ir tik cieša kā rokai un plaukstai ar cilvēka ķermeni. Tas ir aicinājums doties uz priekšu šajā lielajā darbā.

Kandavas draudze jau vairākus gadus ir lūgusi par šīm iespējām. Ticu, ka šis ir istais brīdis runāt ar Kandavas iedzīvotājiem par veselības pamatprincipiem. Tika dalīti ielūgumi, izvietotas afišas, reklāmas IT, radio un avīzēs.

Sākumā atnāca gados vecāki cilvēki. Bija arī daži jaunieši. Nākamajā dienā atnāca vidējā gadagājuma cilvēki. Kādai ģimenei,

kura bija atnākusi pirmajā reizē, otrajā reizē līdzī bija atnākuši jaunieši. Visi apmeklētāji centās apskatīt standus, visu izlasīt un iedziļināties. Bija daudz jautājumu.

Mans stends saistījās ar "Uzticību Dievam", bija arī grāmatu galds. Sākumā aicināju apmeklētājus grāmatu izlasīt un pēc tam apmainīt pret jaunu, taču lielas atsaucības nebija. Bija cilvēki, kas domāja, ka grāmatas jāpērk. Kad sacīju, ka tās var ņemt kā dāvanu, tad cilvēki atvērās un ņēma. Bija priecīgi. Lielās grāmatas paņēma 25 cilvēki, un divreiz vairāk tika paņemts no mazajām grāmatām.

Valdīja patīkama, draudzīga atmosfēra, cilvēki bija nesteidzīgi, atvērti un gribēja parunāties. Visā šajā pasākumā bija jūtama Dieva Gara klātbūtne. Paldies Dievam par visiem, kas atnāca! Ticu, ka šīs grāmatas viņi izlasīs un tiks uzrunāti. Ar šiem cilvēkiem mums ir labi kontakti, sadraudzējāmie un labi parunājāmie. Šobrīd tiekamies reizi nedēļā – trešdienu vakaros. Cilvēki nāk uz lekcijām, jo viņus interesē veselīgs dzīvesveids. Ticu, ka Dievs vadīs tālāk un darīs Savu darbu, izlietojot arī ikvienu no mums. Mēs darām savu, bet pārējās lietas uzticam Dievam.

Gribu pateikties visiem draudzes locekļiem, arī Latvijas draudžu savienībai, tiem, kuri ziedoja līdzekļus un atbalstīja mūs ar lūgšanām. Pateicos visiem, kuri ziedoja savu dārgo laiku, atbrauca un kalpoja pie stendiem, tiem, kuri ieguldīja līdzekļus, lai izstāde un lekcijas varētu notikt. Īpaši pateicos br. Miķelim un m. Gaidai par viņu nesavtīgo kalpošanu! Lai Debesu Tēvs katru svētī un katram atlīdzina!

Lūdzu, turpiniet aizlūgt par Kandavas interesentiem un mums! Paldies!

Miķelis, SDA Kandavas draudze

Pirms vairāk nekā desmit gadiem mēs, kāda interesentu grupa Saldū, sanācām kopā pēc tam, kad bijām atgriezušies no Novije Obihodi Ukrainā, kur mācījāmies par veselīgu dzīvesveidu, klausījāmies skaistas lekcijas. Tad radās doma, ka kaut kas ir jānodibina, kaut kas ir jādara. Tā nu apstājāmies pie veselības izstādēm gan pieaugušajiem, gan bērniem. Tās tika izveidotas un piedāvātas cilvēkiem. Mums bija daudz palīgu, kas arī piedalījās šajās izstādēs. Stāstījām cilvēkiem par pareizu dzīvesveidu, stāstījām arī par Dieva mērķi cilvēka dzīvē un to, ka kops nav pēdējā instance, ka vēl ir cerība un ka cerība ir arī uz šīs zemes – nedzīvot ciešanās, nedzīvot bēdās, nedzīvot sāpēs. Tā ir bibeliskā veselības reforma, kura sākās jau no pirmajām Bībeles lappusēm, un tā iet cauri līdz pat pēdējās grāmatas – Atklāsmes grāmatas – noslēgumam, kur visas asaras tiks nožāvētas.

Šai darbā vēlējamies ieguldīt gan savus talantus, gan līdzekļus. Sākoties piespiedu atvaļinājumam, kurš nāca reizē ar plaši izreklamēto slimību, šo darbu nācās pārtraukt.

Un nu, kad atkal varējām justies brīvi, kad vairs nebija sasietas rokas, mēs vēlreiz vēlējamies kādā pilsētā, kur neesam bijuši, cilvēkiem reāli un praktiski pastāstīt, ko nozīmē dzīvot veselīgi, domāt veselīgi un arī uzvesties veselīgi. Tā Kandavā tika noorganizēta veselības izstāde.

Uz to atnāca Kandavas iedzīvotāji, un bija liels prieks, ka cilvēkiem ir interese. Viņiem bija daudz neatbildētu jautājumu par veselību, par maizi, par alkoholu, par kafiju. Es pie sava stenda, kura nosaukums bija "Atturība", varēju daudz ko pastāstīt, varēju norādīt uz pareiziem principiem un uz to, kur tad ir šī vienīgā patiesā Patiesība, kur ir tas

Avots, ka cilvēks nav nolemts neziņai, sāpēm un bezcerībai. Apmeklētāji uzdeva jautājumus, viņi interesējās ne tikai par atturīgu dzīves veidu, bet arī par slimībām. Divas dienas mēs varējām runāt, pastāstīt. Divas dienas pie visiem astoņiem stendiem, ieskaitot stendu par vienīgo Patiesības Avotu, mēs varējām sniegt informāciju, kas šiem cilvēkiem bija vajadzīga.

Kādas ir manas pārdomas?

Pārdomas ir par to, ka, iesākot šādu darbu, ir kaut kas tāds, kas neļauj to pamest. Ir kaut kas tāds, kas liek un aicina. Ja esi no augšienes svētīts ar zināšanām, tad tās ir jādod tālāk. Tā ir atbildība – atbildība, kas skan no Bībeles lappusēm, atbildība, ko katrs cilvēks ir parādā citam cilvēkam, kurš kaut ko nezina.

Šīs skaistās dienas pagāja, bet nu turpinās lekcijas, kur mēs šiem principiem varam pievērsties daudz dziļāk un pamatīgāk – šodienas uztura problēmām, šodienas veselības problēmām, šodienas masveida saslimšanām un pāragrām nāvēm.

Kad runājam uz cilvēku, mums ir jāsniedz cerība, tāda pati cerība, kāda bija Pāvilam, kurš teica ļoti skaistus vārdus – skrējienu es esmu pabeidzis, darbs ir padarīts, atliek man tikai saņemt dzīvības vainagu (skat. 2. Tim. 4:7, 8). Arī mēs ceram uz šo vainagu, ticam uz to, tāpēc arī ir šis darbs, kas dod prieku, apmierinājumu un papildījumu, kad Bībelē lasām "[...] ko acs nav redzējusi, ko auss nav dzirdējusi un kas neviena cilvēka sirdī nav nācis, to Dievs ir sagatavojis tiem, kas Viņu mīl." (1. Kor. 2:9) Mīlestība pret līdzcilvēku, mīlestība pret tuvāko, kas parādās, viņu pamācot, viņu brīdinot, dod prieku, un šo prieku var iegūt tikai tad, ja cilvēks, atsaucoties savam Radītājam, sāk mīlēt tuvāko, viņam

kalpojot, viņam palīdzot. Tad mēs arī varam sākt baudīt no Debesīm, no tās maizes, ko Kungs ir apsolījis, no tiem apsolījumiem, ko Viņš ir Savā Vārdā devis. Tāpēc ir arī vēlēšanās, griba un Dieva dotā žēlastība, devība, svētība un arī līdzekļi, lai šo darbu varētu iesākt un darīt. Tāds ir mūsu uzdevums, mūsu katra uzdevums. Ja tu patiesi mīli Dievu, tu mīlēsi arī savu tuvāko. Ja tu redzi, ka viņš sev dara pāri aiz nezināšanas vai zināšanas, tad tev viņam ir jāparāda, jāpamāca un arī jānorādī, kā to darīja apustuļi, kā to darīja Kristus. Ja iesim šo ceļu, tad mums pieder apsolījums par jaunu Zemi un jaunu Debesi, kur mājās taisnība. Tad arī mēs tur varēsim mājot.

Ivita, SDA Kandavas draudze

Sapnis par veselības izstādi Kandavā manī dzīvoja jau sen, un par šī sapņa piepildījumu esmu pateicīga vienīgi mūsu Kungam, jo Viņš klausā mūsu lūgšanas, ja ko lūdzam pēc Viņa prāta (1. Jāņa 5:14). Dievs nepazīst ne steigu, ne kavēšanos. Tas, ka Viņš izvēlēsies mani šajā kalpošanas darbā pie "Ūdens" stenda, man bija gan īpašs izaicinājums, gan ieprieca, un par to atkal esmu pateicīga tikai un vienīgi Viņam.

Tas patiesi bija izaicinājums, jo līdz šim vēl nebiju tādā veselības izstādē piedalījusies. Doma, kā un ko stāstīšu apmeklētājiem par ūdeni, bija izaicinājums vēl jo vairāk. Lūdzu padomu no Kunga, un Viņš kā vienmēr bija brīnišķīgs. Pāris dienas pirms izstādes, kad man vajadzēja sagatavoties kalpošanai un saprast, ko es stāstīšu, Dievs man rīta agrumā, tikko ieskatījies telefonā, jau bija sagatavojis rakstu "Kā Tev iet ar ūdens dzeršanu jeb 10 iemesli dzert ūdeni". Tas man bija īpašs Kunga tuvuma apliecinājums – kā Viņš vada, lasa mūsu domas, apveltī ar gudrību

un uzklausa lūgšanas. Biju pateicīga līdz sirds dziļumiem.

Visas izstādes laikā man raisījās brīnišķīgas sarunas ar apmeklētājiem par ūdens nepieciešamību organismam, ka tas ir nepieciešams tāpat kā svaigs gaiss un miegs. Tur, kur ir ūdens, rodas dzīvība. Jautāju apmeklētājiem, kā viņiem veicas ar ūdens dzeršanu, lietošanu, kādi ir viņu ūdens dzeršanas paradumi, ko vēlētos tajos mainīt, kā izdzert šīs noteiktās 8 glāzes dienā utt. Stāstīju par savu pieredzi ikdienā ar ūdens lietošanu, stāstīju, ka ūdens lietošana uzturā man ir pēdējo trīs gadu lieliskākā pieredze, ko esmu ieguvusi, jo dienā lietoju 3l ūdens, tas man ļoti garšo. Stāstīju, ka pirms tam nenovērtēju šo bez maksas doto Dieva unikālo dāvanu un ka tīru ūdeni dzēru maz vai tikpat kā nemaz. Tāpat atklāju, ka man vēl ir jāiemācās no rīta izdzert 2 glāzes ūdens tukšā dūšā. Izstādes laikā sapratu, ka tieši šis ieradums man ar steigu ir jāievieš, jo, dzerot ūdeni tukšā dūšā no rīta, tiek pamodināts ķermenis un iedarbināta vielmaiņa. Paldies Dainim, kas arī man līdzdalīja savu pieredzi!

Man ļoti patika vērot, kā sarunas mūs satuvina, kā varam apmainīties ar domām un viedokļiem, praktiskiem ieteikumiem, papildināt zināšanas un pieredzi. Jutos kā samariete, kas satikusi savu Kungu pie akas dienas vidū, kad Viņš mums visiem saka: "Nāc un dzer!"

Pāri visām svētībām, ko ieguvu, piedaloties Veselības izstādē, mūs visus klātesošos uzrunāja Jēzus vārdi: "Es, Jēzus, esmu sūtījis Savu eņģeli, lai jums šo liecību dotu draudzēs. Es esmu Dāvida sakne un dzimums, spožā Rīta Zvaigzne." Un Gars un līgava saka: "Nāc!" Un, kas to dzird, lai saka: "Nāc!" Kam slāpst, lai nāk; kas grib, lai ņem dzīvības ūdeni bez maksas." (Atkl. 22:16, 17)

Ginta, SDA Rīgas 7. draudze

Studējot 10 dienu lūgšanu materiālu, daudz tika lūgts arī par šo Veselības izstādi – gan Vislatvijās lūgšanu grupiņā, gan Kandavas draudzes lūgšanu grupiņā. Dievs, atbildot lūgšanas, to brīnišķīgi svētīja. Viņš dāvāja labus laika apstākļus pat tad, ja pirms tam tika solīts lietus. Viņš ļoti saliedēja komandu un radīja patikamu gaisotni. Bija vairāki cilvēki, kas apmeklēja Veselības izstādi sestdien, to apmeklēja arī svētdien, bet tad jau kopā ar saviem ģimenes locekļiem.

No šīs mazās pilsētas uz izstādi ieradās ap 80 kandavnieku, lai vairāk uzzinātu par savu veselību un to, ka uzticība Dievam ir svarīgs labas veselības komponents.

Astrīda, SDA Kandavas draudze

Veselības izstāde Kandavā bija ļoti gaidīts pasākums, kurš tika izlūgts no tā Kunga. Kandavā ilgi nekas nebija rīkots un noticis. Un, lūk, beidzot sagaidījām šo veselības izstādi mūsu pilsētā! Pati arī piedalījās. Biju apmeklētāju reģistratore, sagaidītāja. Cilvēki nāca un bija ļoti ieinteresēti par šādu izstādi veselības jomā. Nostrādāja arī tas, ka pasākums bija bez maksas. Esmu priecīga un gandarīta, ka varēju piedalīties. Tagad notiek lekcijas un kulinārijas klases. Arī pati daudz ko iemācos.

Austra, SDA Kandavas draudze

Tas Sabats Kandavas draudzītē pienāca īpašs un skaists. Zāle pildījās ar Dieva bērniem no vairākām draudzēm, jo pēcpusdienā bija jāsākas Veselības izstādei. Bija sakārtoti visi organizatoriskie jautājumi. Palīgi bija atbraukuši no Saldus, Talsu un Rīgas 7. draudzes.

Pateicoties mūsu mīlošā, varenā Dieva gādībai, Veselības izstāde bija labi noorganizēta. Galveno

organizatorisko nastu nesa brālis Miķelis, arī māsa Gaida un mēs – Kandavas draudzes māsa – Ivita, Astrīda un es. Priecājamies, ka mūsu sludinātājs brālis Juris visur darbojās līdz un palīdzēja ar padomu. Arī Raivo, mūsu jaunākajam, bija savi pienākumi. Paldies visiem, kas mūs atbalstīja!

Telpas tika iekārtotas jau ceturtdienas vakarā. Paldies mīļajam Debesu Tēvam, ka Viņš visu tik brīnišķīgi vadīja! Tiešām bija patīkami ieiet tik glīti sakārtotā zālē ar astoņiem veselības principu stendiem, uz kuriem bija informācija par katru no šiem principiem: ūdeni, saules gaismu, uzturu, atpūtu, fiziskām aktivitātēm, svaigu gaisu, atturību un uzticību Radītājam, kurš tos devis cilvēka veselībai un laimei. Pie katra stenda ikvienu atnākušo laipni sagaidīja kāds no kalpotāju komandas locekļiem, īpaši sniedzot informāciju par katra veselības pamatprincipa svarīgo nozīmi veselības atjaunošanā un nostiprināšanā.

Tika degustēti augu valsts pārtikas produkti – gan pastētes, gan vairākas desu šķirnes, arī tofu. Varēja degustēt arī pašu sarūpētus gardumus – pīrādziņus no pilngraudu miltiem, sojas gabaliņus, vairāku veidu kotletes, pašu ceptus auzu cepumus. Cik brīnišķīgi gards ir Radītāja dāvētais uzturs!

Apmeklētājiem bija iespēja veikt arī dažādus ar veselību saistītus mērījumus. Atmosfēra zālē bija ļoti priecīga un svētīga, cilvēki bija ieinteresēti un pateicīgi, varēja just, ka Dieva svētības virmo šajā telpā. Gaisotne gan šajā sabata pēcpusdienā, gan arī nākamajā pasākuma dienā bija ļoti pozitīva un gaiša.

Izstādi apmeklēja ap 80 cilvēkiem – mazajai Kandavai tas ir ļoti nozīmīgs skaitlis! Atsauksmes priecēja, jo tika izteikti pateicības vārdi. Tās bija brīnišķīgas dienas gan apmeklētājiem, gan mums, kas kalpojam.

11. februārī veselības nodarbībās, kas bija plānotas pēc izstādes, satikāmies jau trešo reizi. Vidēji šīs nodarbības apmeklēja ap 15 cilvēku. Mācāmies arī paši. Jau noklausījāmies trīs lekcijas – ievadlekciju un divas lekcijas par uzturu. Uzturs ir tik plašs temats, tur tik daudz ir ko apskatīt! Augu uztura un citu pamatprincipu

pozitīvo un labvēlīgo ietekmi uz mūsu organismu ļoti saistoši, interesanti un profesionāli pasniedz brālis Miķelis. Viss bija lasāms arī prezentācijā uz ekrāna. Pēc lekcijas notiek kulinārijas klase un degustācija. Nodarbībās jau nogaršojām vairākus tofu veidus, arī desas un pastētes – gan pašu gatavotas, gan iegādātas no Igaunijas ražotnes.

Paldies Dievam par to prieku, ko šajā nozīmīgajā kalpošanā saņēmām personīgi es un, protams, katrs no mums! Daudz jaunu atziņu, jaunas draudzības veidošanās, pats galvenais – turpinājums seko! Par to lai slava mūsu Kungam!

Kaija, SDA Tukuma draudze

Ir tik jauki, ka šajā steigas, aizņemtības un negatīvisma laikā atrodas cilvēki, kas domā par citiem, kam rūp ne tikai sava, bet arī citu veselība! Draudzenes pamudināta, arī es aizbraucu uz Veselības izstādi Kandavā. Biju priecīga. Atsvaidzināju jau zināmās patiesības par veselību un uzzināju arī ko jaunu. Pie tam bija iespēja par brīvu veikt dažādus mērījumus, piemēram, izmērīt cukura un holesterīna līmeni asinīs, izmērīt asinsspiedienu, plaušu tilpumu. Uzzināju ko vairāk par ūdens procedūrām. Varēju saņemt relaksējošu masāžu. Interese ir pamodināta. Tagad apmeklējam lekcijas un kulinārijas klasi. Esmu pateicīga par šo iespēju.

Gaida, SDA Saldus draudze

Izstāde ir beigusies, bet notiek lekcijas. Ir liels prieks par kopā paveikto! Man ir arī liels prieks, ka šī pasākuma tapšanā varēju ielikt savu artavu. Prieks par ikvienu brāli un māsu no Kandavas draudzītes, arī sludinātāju Juri Biti, visi ar tādu interesi un aizrautību ķērās pie šī darba! Viens nav cīnītājs, bet kopā visu var pārrunāt, lūgt. Pāri visam slava un pateicība mūsu Debess Tēvam, kas vadīja, pamācīja, svētīja, kura rokās bija viss, arī mēs paši.

Cilvēki nāca, priecīgi klausījās informāciju pie katra stenda un darīja visu, kas vien bija iespējams – veica mūsu piedāvātos mērījumus, baudīja veselīgus pīrādziņus, pastētes, desas, tofu, auzu cepumus. Ne viens vien izbaudīja arī muguras antistresa masāžu.

Priecājos par ikvienu, kas atrada iespēju pievienoties mūsu komandai. Taču īpašs prieks par jauniešiem, par viņu sniegumu, attieksmi un vēlmi darboties arī citreiz!

Zālē valdīja neparasta gaisotne. Mēs tiešām piedzīvojām Dieva tuvumu. Cilvēki labprāt pakavējās, likās, ka viņi nevēlas nemaz iet prom. Notika daudz sarunu, tika uzdoti daudzi jautājumi, saņemtas atbildes. Ieguvēji bijām mēs visi. Slava un pateicība Dievam par bagātām svētībām!

No atsauksmju grāmatas...

“Paldies visam kolektīvam par rūpīgo darbu un sirsnīgo attieksmi, bija ļoti patīkami. Paldies par lielo darbu tāda pasākuma organizēšanā.”
Ilgvars

“Paldies jums visiem par jauko pasākumu. Viss bija interesanti un noderīgi. Patīkama atmosfēra.”
Sarmīte

“Paldies!!! Esmu pārsteigta un gandarīta – cik mums ir gudri, zinoši, vienkārši izcili cilvēki, par kuriem būtu jāzina un kuros būtu jāieklausās! Paldies visiem! Īpaši Miķelim!”

“Paldies liels par vērtīgu informāciju, viedokļiem un ieteikumiem, par atgādinājumiem ikdienā pievērsties sev, savam ķermenim, pašsajūtai. Paldies! Lai jums viss izdodas!”

666 KĀ SVĒTĪBA — 666 KĀ DIEVA ĻAUDIS?

Anhels Manuels
Rodrigess (Ángel
Manuel Rodríguez)

Jukopi Andris Pešelis

*Vai skaitļa 666 pieminēšanai
1. Kēniņu grāmatā ir kāda
nozīme, skaidrojot skaitli 666
Atklāsmes 13:18?*

Tas ir iespējams. Parasti skaitli 666 izmanto, lai Bībelē ilustrētu kaut ko ļaunu vai bīstamu. Taču mans piedāvājums ir uzlūkot skaitli 666 Bībelē kā saistītu arī ar ko labu, kas Bābeles rokās ir tapis par pievilšanas rīku un kļuvis par to, kas tas nav.

Bībelē ir divas rakstvietas, kur skaitlis 666 ir minēts pozitīvā kontekstā.

BAGĀTĪBA, SVĒTĪBA UN 666

1. Kēniņu 3:13 Dievs bija apsolījis svētīt Salamanu ar gudrību un lielu bagātību. Turpmākajā stāstā ir atklāts, kā Dievs svētīja Salamanu ar bagātību, īpaši izceļot, ka “zelta svars, kāds kēniņam Salamanam ienāca gadā, bija seši simti sešdesmit seši talenti zelta.” (1. Kēn. 10:14) Ar šo daudzumu tika aprakstīts Dieva svētību lielums.

Varētu padomāt, ka dievišķās svētības saistība ar 666, ko izmanto Atklāsmes grāmatas zvērs, dos priekšstatu, ka viņš esot Dieva svētību piepildījums, ka viņš ir visu svētība. Tomēr Atklāsmes 13. nodaļas kontekstā, uzsverot Dieva bauslību, šis skaitlis atmasko zvēru kā krāpniecisku spēku. Kunga svētības, kuras ir saistītas ar septītās dienas sabatu (1. Moz. 2:3), te tiek attiecinātas uz skaitli seši. Tas norāda uz pilnīgu svētību iztrūkumu.

DIEVA ĻAUDIS UN 666

Otru rakstvietu atrodam Ezras 2:13, kur skaitlis 666 tiek attiecināts uz Bābeli (1. pantā). Starp tiem, kuri pārnāca uz Jeruzalemi no Bābeles, bija Adonikama dzimta, kura sastāvēja no 666 personām (Ezr. 2:13). Šis skaitlis ietilpst to Dieva ļaužu skaitā, kuri atsaucās pamest Bābeli un, paklausot Dieva balsij, Bābeli pameta.

Iespējams, ka Atklāsmes grāmatā skaitli 666 zvērs izmanto, lai krāpnieciski radītu šķietamību par Dievam paklausīgiem cilvēkiem. Atklāsmes grāmatā šī krāpšana tiek atmaskota, novietojot skaitli zvēra zīmes kontekstā kā Dieva zīmoga viltojumu – zvērs nepieder pie Dieva ļaudīm, jo nepaklausīja Dieva bauslībai.

SVĒTĪBA, DIEVA ĻAUDIS UN BĀBELE

Kura no šīm divām Rakstu vietām sagādā Atklāsmes grāmatas pamatojumu skaitlim 666?

Gadījumu ar Ezras 2:13 vājina fakts, ka tekstā skaitlis 666 varētu būt pārrakstītāju kļūda un ka oriģinālais skaitlis varētu būt 667 (skat. paralēlo rakstu vietu Nehemijas 7:18). Vai arī pārrakstītāju kļūda ir bijusi Nehemijas grāmatā un oriģinālais skaitlis ir bijis 666. Tad Ezras 2:13

varētu būt lietojams Atklāsmes grāmatas izpratnē. Iespējams, ka līdzsvaru par labu 1. Kēn. 10:14 un Atkl. 13:18 sniedz abu šo Rakstu vietu saistība ar dievišķo gudrību. Šādā gadījumā iepriekš uzrakstīto par 666 var attiecināt uz zvēru.

Ja secinām, ka 1. Kēn. 10:14 un Ezras 2:13 ir precīza atsauce uz skaitli 666, tad iepriekš minētā šo abu priekšlikumu kombinācija ir pareiza. Gala laika Bābele pretendēs uz dievišķo svētību izteiksmi un Dievam paklausīgo ļaužu manifestāciju, lai gan patiesībā tas būs abu izkropļojums, nepaklausot Dieva bauslībai, uz ko norāda zvēra zīme un skaitlis 666, ar kuru viltos Dieva zīmogu.

(Avots: “Adventist World”
2023. g. februāris)

VISU JĒZUM

Agris Bērziņš – Ērgļu draudzes un Madonas draudzes mācītājs

Neilgi pēc tam, kad Dina sāka mācīties jaunajā skolā, māte viņas garīgajā dzīvē sāka ievērot pārmaiņas. Bībeles studijām un lūgšanām viņa bija sākusi veltīt arvien mazāk un mazāk laika, un par misijas darbu arī vairs tā nedega sirds. Kādu dienu mamma viņai teica: “Esmu nobažījiesies par tevi. Vai viss kārtībā?”

Dina raudzījās sāņus, viņas seja sāpīgi saviebās. Viņa sacīja: “Nē, mamm, nav! Jutos tā, it kā kāds mani vilktu projām no Jēzus. Es nevēlējos ļaut tam notikt, tomēr saprotu, ka esmu no Viņa attālinājusies.”

Mamma Dinai apliecināja, ka Jēzus viņu mīl vairāk, nekā viņa spēj iedomāties, un ka viņa nespētu izdarīt neko tādu, kas to varētu mainīt. “Es vienmēr būšu tev blakus, Dina,” mamma sacīja. “Es darišu visu, kas ir manas spēkos! Lūgšu par tevi, pat ja man uz ceļiem parādīsies tulznas.”

Mamma lūdza Dievu par Dinu un aicināja pievienoties aizlūgšanām arī vairākus tuvus draugus. Pēc pāris mēnešiem Dina mammai smaidot sacīja: “Manas attiecības ar Jēzu ir kļuvušas stiprākas! Viņš ir mans labākais Draugs. Cenšos darīt visu, lai Viņu labāk iepazītu arī mani draugi skolā.”

Vai Dina patiesi bija sākusi savu ticību līdzdalīt jaunajā skolā? Mamma bija saviļņota!

“Kā tu to dari, mana mīlā?” mamma jautāja meitai.

“Nu, ja, piemēram, mums tuvojas kontroldarbs, es aicinu savus draugus pievienoties lūgšanai par mūsu sekmēm. Vai arī, ja mums rodas kāda sarežģīta situācija, es saku: “Lūgšim, lai Dievs mums palīdz pieņemt pareizu lēmumu.” Reizēm pat ikdienas sarunās ir izdevība pastāstīt par Kristu.”

Mamma nespēja pat izteikt, cik laimīga jutās, kad uzzināja par Dinu atjaunotajām attiecībām ar Dievu.

Dievs tevi mīl daudz vairāk, nekā mamma spēj mīlēt savu bērnu, tāpēc Viņš vēlas vadīt tavu dzīvi, Viņš aicina tevi sekot Viņam. Varbūt arī tu ilgojies pēc dziļākām attiecībām

ar Jēzu? Iespējams, ka arī tavā radu vai draugu pulkā ir kāds, par kuru tu vēlētos cīnīties lūgšanā, lai piepildītos pats galvenais – atjaunotos attiecības ar tavu Radītāju un Glābēju.

Rom. 12:1, 2 “*Es jums lieku pie sirds, brāļi, Dieva žēlsirdības vārdā nodot sevi pašus par dzīvu, svētu Dievam patīkamu upuri, tā lai ir jūsu garīgā kalpošana. Un netopiet šai pasaulei līdzīgi, bet pārvērtieties, atjaunodamies savā garā, lai pareizi saprastu, kas ir Dieva griba: to, kas ir labs, tīkams un pilnīgs.*”

Kā Pāvils Dieva pilnvarojumā mūs aicina sevi nodot Dievam? Par upuri! Par kādu upuri? Par “*dzīvu, svētu, Dievam patīkamu upuri, tā lai ir jūsu garīgā kalpošana*”. Ko tas nozīmē?

DZĪVS UPURIS

Vecās Derības ceremoniālajā sistēmā upuris bija jānokauj. Vai mums arī sevi būtu jānokauj? Nē, mums teikts, lai mēs sevi nododam par “*dzīvu upuri*”. Tātad kristieša upuris ir **dzīvs**. Kristieša upuris ir gatavs kalpot. Nodod sevi Dievam par dzīvu upuri – enerģisku, dedzīgu, garīga spēka pārpilnu! Atjauno savu pirmo mīlestību, ar kādu nāci pie Dieva! Lūdz, lai Dievs tev no remdenības stāvokļa palīdz kļūt par karstu Kristus sekotāju!

Ebr. 9:14 “[...] *cik daudz vairāk Kristus asinis, kas mūžīgā Gara spēkā pats Sevi ir bezvainīgu upurējis Dievam, šķīstīs mūsu sirdsapziņu no nedzīviem darbiem kalpošanai dzīvajam Dievam.*”

Pateicoties Jēzus upurim, mēs varam tikt šķīstīti “*no nedzīviem darbiem kalpošanai dzīvajam Dievam*”.

Ja Jēzus nemājo mūsos, tad garīgi esam miruši. Lūk, ko Jēzus teica līdzībā par tēvu, kurš bija sagaidījis atpakaļ savu pazudušo dēlu: “[...] *jo šis mans dēls bija miris un nu atkal ir dzīvs, viņš bija pazudis un ir atkal atrasts.*” (Lk. 15:24) Kad patiesi atgriezīties, tad esam dzīvi. Dzīvi mēs varam būt tikai Dieva tuvumā, uzņemot Viņa Vārdu un Dieva Garam

darbojoties mūsu dzīvē.

Jāņa 6:63 “*Gars dara dzīvu, [...] vārdi, ko Es jums runāju, ir gars un dzīvība.*”

Dievs caur Savu Garu ir gatavs darīt lielas lietas manā un tavā dzīvē.

Moriss Vendens raksta: “Ja tu vēl līdz šim neesi novērtējis vajadzību pēc ikdienas atgriešanās, šī atziņa var kļūt par milzīgu pagrieziena punktu tavā dzīvē. Elena Vaita apstiprina: “Ja tu meklēsi sadraudzību ar Kristu un katru dienu tiks pārveidots, [...] norims visas tavas sūdzības, pazudīs visas tavas grūtības un tiks atrisinātas visas sarežģītās problēmas, kuru priekšā tu stāvi.” (M. Vendens. “95 tēzes par taisnošanu ticībā”, 96. lpp.)

SVĒTS UPURIS

Israēla tautai bija aizliegts pienest nepilnīgu upuri – kādu, kas ir akls, klibš vai kā citādi nevesels (3. Moz. 1:3,10; 3:1; 22:20). Katrs upuris tika rūpīgi pārbaudīts, un, ja tika atrasta kāda vaina, tas tika noraidīts. Tāpat arī mums ir augsts aicinājums – savā dzīvesveidā atklāt Kristum līdzīgu dzīvi vislabākajā iespējamajā veidā, visas savas spējas un spēku saglabāt tīru un svētu. Bet vai tas šodien maz ir iespējams?

1. Pēt. 2:9 “*Bet jūs esat izredzēta cilts, kēnišķīgi priesteri, svēta tauta, Dieva īpašums, lai jūs paustu Tā varenos darbus, kas jūs ir aicinājis no tumsas Savā brīnišķīgajā gaismā [...]*”

Tā nav tikai kāda patvaļīga prasība. Dieva nodoms Saviem ļaudīm ir to pilnīga atjaunošana. Tamdēļ ir nepieciešams attīrīt un spēcīnāt gan fiziskos, gan arī mentālos un garīgos spēkus. Tāpēc kristieši, kuri ticībā nostājas uz Dieva glābjošā ceļa, labprāt paklausīs Viņa likumiem, kas pārvalda to ķermeni, un sapratīs, ka tas ir ļoti svarīgi (1. Kor. 6:19, 20). Ja rīkojamies savādāk, tad tiek kavēts Dieva atjaunojošais darbs.

Kā mēs kļūstam svēti? Pateicoties Dievam, kas mūs tādus dara, kad ar godbijību un patiesu pazemību nākam pie Viņa un paliekam Viņa klātbūtnē.

Filip. 2:12, 13 “Tā tad, mani mīļie, tā kā jūs vienumēr esat paklausījuši, nevis manā klātbūtnē vien, bet tagad daudz vairāk manā prombūtnē, gādājiet ar bailēm un drebēšanu, ka topat svēti. Jo Dievs ir tas, kas jums dod gribu un veiksmi pēc Sava labā prāta.”

Svētāpšana ir Dieva pārveidojošā darba process un mūsu sagatavošanās Jēzus otrajai atnākšanai. “Lai mēs būtu sagatavoti Jēzus otrajai atnākšanai (vai arī mūsu nāvei Kungā), tuvai sadraudzībai ar Jēzu caur Svēto Garu nav aizstājēja. Ja Kristus caur Svēto Garu mājā manī, tad Viņa žēlastībā es esmu sagatavots.” (H. Haubeils. “Soļi uz personīgo atmodu”, 73. lpp.)

DIEVAM PATĪKAMS UPURIS

Tik ļoti Dievs pasauli ir mīlējis, ka devis Savu vienpiedzimušo Dēlu, lai glābtu ikvienu grēcinieku, kurš tic (Jņ. 3:16) – tas ir labākais Upuris, ko pats Dievs varēja dot. Un ikviens cilvēks, kurš pieņem šo dārgo Upuri, novēršas no pašiznīcinošiem ieradumiem un sevi pilnībā nodod Viņam. Tie, kas tā sevi uztic Viņam, dod iespēju Viņam īstenot Savu brīnišķo nodomu – labot un veidot mūs par Sev līdzīgiem, tas ir Dievam patīkami. Ja darām Viņa prātu, tas ir Viņam patīkams upuris.

Efez. 5:9, 10 “Gaismas auglis viscaur ir labprātība, taisnība, patiesība, un pārbaudiet, kas Tam Kungam patīkams.”

Kad gaidām pie sevis ciemiņus, tad uzpošam māju, lai tā ir tīra un ciemiņiem sagādātu prieku. Līdzīgi ir ar mūsu ķermeni – lai Dieva Gars tur varētu atrast patīkamu mājvietu, mums to jācenšas uzturēt vislabākajā formā. “[...] atturības karogu vajadzētu pacelt, skatoties no kristiešu viedokļa, rādot, ka miesa ir Svētā Gara templis, un liekot ļaudīm izprast atbildību, kas gulstas uz tiem kā uz Dieva atpirktu īpašumu, darīt miesu un prātu par svētu templi, derīgu, lai tur iemānotu Svētais Gars.” (E. Vaita. “Liecības draudzei” 7. sēj., 75. lpp.)

Mūsu attiecībām ar Dievu un uzklaušām lūgšanām mūsu dzīvē ir kāda sakarība ar Dieva prātu īstenošanu mūsu dzīvē.

1. Jņ. 3:22 “[...] visu, ko mēs lūdzam,

to saņemam no Viņa, jo mēs turam Viņa baušļus un darām to, kas Viņam patīkams.”

NODOŠANĀS MOTIVĀCIJA

Kā sportisti, tiecoties pretī uzvarai, rezultātam vai balvai, sasniedz savus mērķus? Kas tos iedvesmo tik pašreizējai dzīvei? Koncentrēšanās uz katras dienas galveno un ilgošanās pēc goda balvas!

Nodot sevi pilnībā Dievam – kas mani uz to iedvesmo? Dieva mīlestība un žēlastība? Tas ir “Dieva žēlsirdības vārds” jeb – Glikā tulkojumā – “Dieva apžēlošanas” (Rom. 12:1), maigā Dieva līdzjūtība, piedzīvotā žēlastība un kaut nedaudz aptvertā mīlestība (2. Kor.1:3)

“Slavēts lai ir mūsu Kunga Jēzus Kristus Dievs un Tēvs, žēlastības Tēvs un iepriecināšanas Dievs, kas mūs iepriecina visās mūsu bēdās.” Pāvils atklāj patieso motīvu paklausībai. Dievs parādīja prātam neaptveramu žēlastību, nododot Savu Dēlu nāvē grēcinieka vietā, lai grēcinieks – tu un es – saņemtu apžēlošanu. Un, mīļie brāļi un māsas, kad mēs to sākam aptvert, tad esam labprātīgi savu dzīvi nodod Viņam un Viņam paklausīt.

Rom. 8:32, 38, 39 “Viņš jau Savu paša Dēlu nav saudzējis, bet To par mums visiem nodevis nāvē. Kā tad Viņš līdz ar To mums nedāvinās visas lietas? [...] Tāpēc es esmu pārliecināts, ka ne nāve, ne dzīvība, ne eņģeļi, ne varas, ne lietas esošās, ne nākamās, ne spēki, ne augstumi, ne dziļumi, ne cita kāda radīta lieta mūs nevarēs šķirt no Dieva mīlestības, kas atklājusies Kristū Jēzū, mūsu Kungā!”

Vislielāko dāvanu Dievs ir jau dāvājis, un, ja to pieņemam, tad visas pārējās tiek “piemestas”.

Grāmatā “Soļi uz personīgo atmodu” 52. lpp. lasām: “Dieva valstība ir tad, ja Kristus tagad ir jūsu sirdī. Tāpēc mums personīgajā svētbīdī ik dienu ir jānododas un ik dienu jālūdz pēc Svētā Gara. Kad reiz stāvēsim Dieva priekšā, tad izšķirošais jautājums būs: vai mums ir glābjošas personīgās attiecības ar Kristu un vai mēs esam palikuši Viņā? (Jāņa 15:1–17) Vai arī tu ilgojies pēc lielāka ticības piepildījuma?”

Efez. 5:1, 2 “Sekojiet Dievam kā

viņa mīļie bērni un dzīvojiet mīlestībā, kā Kristus jūs mīlējis un mūsu labā Sevi nodevis Dievam par upura dāvanu, par jauku smaržu.”

Vai Dievam patīk tikai pa pusei nodevies kristietis? “Viņš nepieņems tikai daļēju nodošanos, daļēju uzupurēšanos. Viss, viss, viss pieder Dievam, un no mums Viņš prasa pilnīgu kalpošanu [...] Kāda priekštiesība mums dota pašiem piedzīvojumos pārbaudīt Kunga prātu un Viņa gribu attiecībā uz mums.” (E. Vaita. “Liecības draudzei” 1. sēj., 694. lpp.)

Tit. 2:14 “Viņš Sevi par mums nodevis, lai atpestītu mūs no visas netaisnības un šķīstītu Sev par Savas saimes ļaudīm, dedzīgiem labos darbos.”

Kunga kalpone paskaidro Dieva mīlestības ietekmi uz mums un to, kā Dieva žēlastība darbojas cilvēka sirdī: “Kad mēs kā maldīgas, grēcīgas būtnes nākam pie Kristus un kļūstam par Viņa piedodošās žēlastības dalībniekiem, tad sirdī izraisās mīlestība. Katra nasta kļūst viegla, jo Kristus uzliktais jūgs ir viegls. Pienākums kļūst patīkams, un upuris nes prieku. Taka, kas agrāk likās tumsā tīta, kļūst spoža no Taisnības Saules stariem. [...] Mīlestība ir no Dieva. Nesvētota sirds to nespēj radīt. Tā ir atrodama tikai tādā sirdī, kur valda Jēzus. “Mīlēsim, jo Viņš ir mūs pirmais mīlējis.” (1. Jāņa 4:19) Dievišķās žēlastības atjaunotā sirdī mīlestība kļūst par virzošo spēku. Tā pārveido raksturu, vada impulsus, savalda kaislības, klusina ienaidu un dara jūtas cēlākas. Šī dvēselē koptā mīlestība dzīvi dara patīkamāku un izplata ap sevi svētījošu iespaidu.” (E. Vaita. “Ceļš pie Kristus”, 59. lpp.)

APZINĀTA IZVĒLE

Bet mēs aizvien vēl esam šajā pasaulē, kur tiekam skubināti kļūt līdzīgi tai, lai ar visu pasaules godību reiz aizietu bojā. Tāpēc Dievs mūs brīdina: “Un netopiet šai pasaulei līdzīgi, bet pārvērtieties, atjaunodamies savā garā, lai pareizi saprastu, kas ir Dieva griba: to, kas ir labs, tīkams un pilnīgs.” (Rom. 12:2)

Mums kā Dieva bērniem pastāvīgi ir jāizdara un jāatjauno mūsu izvēle – uzlūkot Jēzu, ļaut Viņam mūs pārveidot par Debesu valstības pilsoņiem.

Šis pārdomas lai ir tikai iesākums katram pašam iedziļināties un izpētīt Dieva labo prātu savā un savas draudzes dzīvē! Kunga kalpone iesaka un pat lūdz mūs pētīt visu Romiešu vēstules 12. nodaļu. “Visa šī nodaļa satur mācību, kuru es lūdzu pētīt visiem tiem, kas sevi sauc par Kristus miesas locekļiem.” (E. Vaita. “Liecības draudzei” 6. sēj., 239. lpp.)

Mārtiņš Lutērs ir teicis: “Kristīgā dzīve nenozīmē stāvēt mierīgi, bet iet uz priekšu no tā, kas ir labs, uz to, kas ir labāks.” (*Commentary on Romans*, 168. lpp.)

Iet uz mērķi “no ticības uz ticību”, tas ietver visu spēju attīstību,

tajā skaitā veselīga dzīvesveida praktizēšanu, kā to pamāca mūsu Radītājs. “Pirmais pienākums pret Dievu un līdzcilvēkiem ir sevi pilnveidošana. Katru dāvanu, ar kuru Radītājs mūs apveltījis, vajadzētu attīstīt līdz visaugstākajai pilnības pakāpei, lai būtu iespējams darīt tik daudz laba, cik vien mūsu spēkos. Labi pavadīts ir tikai tas laiks, kuru izlietojam mūsu fiziskās un garīgās veselības nostiprināšanai un saglabāšanai.” (E. Vaita. “Kristīgā sātība”, 41. lpp.)

Vai Tu savā dzīvē piedzīvo izaugsmi? Vai Tava sirds ir Dieva Gara atjaunota un vai Tava dzīve

liecina, ka Tevī mājo Dieva žēlastība? Vai arī Tu vēlies, lai Tava un Tavu tuvāko nodošanās ir vēl pilnīgāka? Izsaki savas sirds ilgas Dievam, lūdzot lūgšanu ar šīs dziesmas vārdiem:

**Visu Jēzum atdot vēlos,
Labprāt viņam dāvināt,
Ticībā un mīlestībā
Savas dienas aizvadīt.**

**Visu atdodu,
Visu atdodu,
Visu Tev,
Mans dārgais Glābēj,
Visu atdodu.**

MISIJAS DARBS ROKU ROKĀ AR DIEVU

“Vai Es nesmu tev pavēlējis: esi stiprs un drošs, nebīsties un nebailojies!

Jo Tas Kungs, tavs Dievs, ir visur ar tevi, kurp vien tu iesi.” (Jozuas 1:9)

Pēc Mozus, Israēla bērnu vadoņa, nāves šie Kunga vārdi ieskanējās Jozuas sirdī. Dievam bija lieli plāni Sava – kā to apliecina visa Jozuas grāmata – uzticamā kalpa dzīvei. Kad Jozua atsaucīgi pieķērās Dieva rokai, caur viņu liels pulks tika brīnumaini vadīts misijā pretī absolūtajai zemei Kānaānai.

Vai šī dievišķā pavēle un visskaistākais apsolījums no Visuvarenā mutes vēl joprojām attiecināms uz Viņa šī laika kalpiem? Es pat uzdrīkstētos teikt, ka vairāk nekā jebkad agrāk! Tā Kunga kalpu misijas lauks šodien nav israēlieši, bet gan “visas tautas” (Mateja 28:18-20) – gan tie, kuri savu Radītāju jau pazīst, gan tie, kuriem šīs Dzīvības maizes vēl trūkst. Viņu misijas darba mērķis vairs nav zūdošā Kānaānas zeme, bet gan mūžīgā Apsoļtā zeme – Jaunā Zeme.

Cik nemainīgs ir mūsu Dievs, cik gudrs ir Viņa prāts un cik uzticama Viņa roka! Šais brīnišķajās patiesībās Rīgas 7. draudze vēlas dalīties ar

dārgajiem brāļiem un māsām citviet, līdzdalot tos misijas darbus, kuriem atsaukusies ir viņu sirds, dzīve un roka.

Maija Kikule,

MISIJAS BRAUCIENS UZ EBEJU

Pirms četriem gadiem biju vairāk nekā gadu ilgā misijas braucienā Ebejā (*Ebeje*), Māršala salās, kur strādāju adventistu skolā gan administrācijā, gan kā vidusskolas matemātikas un bērnu darza skolotāja. Līdz tam aptuveni gadu Dievs uz to bija gatavojis, uzrunājot, aicinot caur cilvēkiem, svētrunām, Rakstu vietām, notikumiem, apsolījumiem.

Ebeja ir ārkārtīgi maza sala (1,5km x 250m) Klusā okeāna vidū, kas ir viena no visapdzīvotākajām vietām pasaulē. Aptuveni 50% no visiem salas iedzīvotājiem ir vecumā līdz 18 gadiem, līdz ar to skolas ir ļoti nozīmīgi misijas ietekmes centri. Lielākajā daļā Klusā okeāna salu, arī Māršala salās, ir salīdzinoši zems izglītības līmenis un liels skolotāju trūkums. Vietējie iedzīvotāji to nespēj nodrošināt, tāpēc

adventistu skolās gandrīz visi skolotāji ir no citām valstīm.

Neskaitot darbu skolā, visi skolotāji misionāri aktīvi iesaistījās arī dažādās citās kalpošanās, piemēram, mūzikas evaņģelizācijā. Mums bija ukuleļu ansamblītis, ar ko, dziedot un spēlējot, gājām iepriecināt cilvēkus no mājas uz māju, kā arī Ebejas slimnīcas pacientus un darbiniekus. Braucām uz blakus esošo Kwajalenas (*Kwajalen*) salu, kas ir ASV militārā bāze. Bijām arī liela daļa no vietējās adventistu draudzes, iesaistoties dievkalpojumos un kopīgajās sanāksmēs, kas tur notika četras reizes nedēļā. Reizēm sapulces tika rīkotas manas māršaliešu ģimenes mājā (katram misionāram tika piešķirta sava vietējā ģimene, lai mēs vairāk justos kā mājās). Pēc iespējas biežāk centos šajos vakaros būt tur, un, ja sākumā uz draudzi nāca tikai mans māršaliešu papus (Papa Kelma) un mamma (Mama Agnes), tad pēc aptuveni pusgada tā bija jau gandrīz visa lielā saime – arī viņu meitas ar savām ģimenēm, kas līdz tam piedalījās tikai trešdienu sanāksmītēs.

Lai gan ir pagājuši jau gandrīz 3 gadi, kopš esmu atpakaļ, tomēr, domājot par Ebeju un cilvēkiem, kuri tur kļuva mīļi, sirdī joprojām ienāk tāds īpaši silts siltums. Tieši tur, kur apkārt acīmredzami valdīja

nabadzība, nesakārtotība un salauztība, tik dzīva atklājas patiesa sirsnība, mīlestība un vienkāršība, kas vislabāk raksturo šīs salas iedzīvotājus. Ar citiem misijas skolotājiem ik pa laikam pārrunājām to, ka patiesībā jau mums to Ebeju vajadzēja daudzreiz vairāk nekā Ebejai mūs un ka par spīti visiem grūtumiem tā ir bijusi neizmērojami liela svētība.

Misijas gada laikā iemācījies vēl dziļāk un vairāk novērtēt mums tik ļoti ierastas un pašsaprotamas lietas, tādas kā elektrība, kas mēdza nebūt ilgus laika periodus, siltu dušu, jo tādas tur vispār nebija (vēlāk jau vārīju ūdeni dušai katliņā, jo citādi bija pārāk grūti piespiesties iet aukstā), svaigus augļus un dārzeņus (uz salas nekas netiek audzēts, izņemot kokosriekstus), dzeramo ūdeni (pāris reizes piedzīvojām ilgstošu dzeramā ūdens trūkumu).

Iepriekš man vienmēr bija licies, ka misijas braucieni domāti īpašiem cilvēkiem, tādiem “perfektajiem kristiešiem” (lai gan neviens no mums tāds nav), tāpēc ilgu laiku doma par to likās mazliet neprātīga un neiespējama. Taču Dievs ļoti skaidri un neatlaidīgi uzrunāja, ka ir jābrauc. Pieļāju, ka katrs kristietis ir pieredzējis to nemieru, ko Viņš dod. Nemieru, kas knūcina prātu un sirdi un aicina uz ko tik daudz lielāku nekā jebkad esam spējuši iedomāties un iztēloties, nemieru, kad zinām – Tas ir Dievs, nevis mūsu pašu iedomas. Šādās reizēs atliek tikai pārvarēt bailes, nespēku, neticību un paklausīt.

Pirms aizbraucu, Dievs deva man apsolījumu: “Un Viņš sacīja: “Es pats iešu ar tevi, un Es došu tev mieru.”” (2. Moz. 33:14) Tas tika piepildīts. Šī misija bija liela mācību skola: mācījies uzticēties, mācījies mīlēt, mācījies pieņemt, mācījies patiesi priecāties, mācījies paciesties, mācījies atstāt un palaist prom visu. Piedzīvoju Dieva dziedināšanas spēku, Viņa dotu mieru, Dieva milzu mīlestību un rūpes, un to, ka pat tik ļoti necilā, cilvēku nolaistā vietā Viņš atrod veidu, kā radīt ko ārkārtīgi skaistu – katram kaut reizi dzīvē vajadzētu redzēt Ebejas sauli, kad tā vakarā iegulstas okeāna zilumā.

Madara Pešele,

JAUNIEŠU MISIJAS LAUKS

Mūsu draudzes jauniešu pasākumu mērķis ir, lai caur tiem tiek pagodināts Dievs un lai uz tiem varētu uzaicināt draugus, kuri Jēzu vēl tikai meklē. Pēdējos mēnešos mums ir bijušas jauniešu pēcpusdienas, kurās mācītājs un mūsu draugs Dāvis Trubeckojš līdzdalīgi uzrunas par jauniešiem aktuālām tēmām, piemēram, “Manifestācija un Universa piesaukšana” un “Pasaules reliģijas un Bībele”. Pēc tam diskusijās jaunieši var izteikt savu viedokli, un es ticu, ka Dieva Gars uzrunā viņu sirdi. Protams, neizpaliek arī spēļu vakari, sadraudzības mirkļi un kopīgas sporta aktivitātes, kā arī kalpošana praktiski. Pāri visam esmu pateicīga, ka mūsu draudzē ir aktīvi un forši jaunieši un ka Dievs vada mūsu draugus uz šiem pasākumiem.

Ginta Stūre,

MISIJAS DARBS GRUZIJĀ

Varētu teikt, ka viss aizsākās nejauši, kad vienkārši gribēju aizceļot uz Gruziju un satikt kādu savu paziņu. Tā kā tajā brīdī biju brīva, jo tikko biju beigusi augstskolu, domāju, ka tā būtu brīnišķīga iespēja mazliet apskatīt Gruziju un novērot, kā es varētu būt noderīga vietējā misijas darbā.

Neilgi pēc tam uzzināju, ka nelielajā pilsētā Ahalcihē ir nepieciešams angļu valodas skolotājs. Tā nu uzsāku vadīt bērniem vienkāršas angļu valodas nodarbības caur spēlēm, vadīju radošas nodarbības un kristīgo mācību caur grāmatu “The Greatest Journey”. Pēc kāda laika ieradās Gruzijas vietējās draudzes vadība un vēlējās uzņemt misijas ziņas par to, ko es daru šai pilsētā. Tas tā arī notika, un viņiem ļoti patika. Tad sekoja aicinājums iesaistīt mani jau tieši tur – mājas draudzītē vadīt kristīgās nodarbības

bērniem un sabatu dievkalpojumos sabatskolu nelielam pulciņam pieaugušo un pat runāt uzrunas angļu un krievu valodā.

Nākamajā mācību gadā mani uzaicināja doties uz galvaspilsētu Tbilisi un tur vadīt nodarbības, jo iepriekšējā gadā tur esot bijuši daudzi jaunieši, un tagad, lai bērni netiktu “nolikti malā”, bija jāturpina šis darbs.

Es Gruzijā kalpoju vairāk nekā divus gadus, un šis laiks ir bijis ļoti svētīgs gan manis pašas izaugsmē, gan arī vietējai draudzei. Runājot par bērniem un viņu ģimenēm, kuriem mācīju angļu valodu, novēroju dažādas izmaiņas, piemēram, viņiem izveidojās ļoti pozitīvs viedoklis par draudzi un baznīcu, kā arī šie cilvēki mēdza uz svētkiem nākt uz dievkalpojumu.

Klāt Maijas un Gintas drosmīgajam un Madaras stiprajam jāvārdam Tā Kunga aicinājumā Rīgas 7. draudzes misijas darbam pievienot varētu arī jautkā kora “Adventus” evaņģelizāciju ar slavas dziesmām, draudzes locekļu nozīmīgo iesaisti Indijas bērnu projektā, ziedojot līdzekļus vairāku bērnu izglītībai un uzturam, arī bērnu un jauniešu kalpošanu Piedzīvojumu meklētāju un Ceļa meklētāju klubā, kalpošanu cietumā un daudzus citus nepierakstītus soļus, kas labprāt virzās arvien tuvāk Tam, kurš mūs ar prieku uzņems Debesu mājokļos.

Pateicība Dievam, ka pie Jozuas dzīves šis svētais aicinājums un Dieva mīlestības apsolījums pat ne drusciņ nav izmainījies. Dieva Vārdā aprakstītā vadība, ko israēliešu vadonis un viņa pulks piedzīvoja, ir brīnumiem skauta, iespaidīga un patiesi iedrošinoša. Līdzīgi varu teikt arī par tepat lasāmajām dzīvajām liecībām. Taču Dievs nevienam no Saviem kalpiem nav šīs svētību straumes aizsedzis. Mēs tās joprojām redzam caur mūsu brāļiem un māsām Kristū. Un, ja esam neatlaidīgi sava Aicinātāja roku satvēruši un uzmanīgi vērojuši Viņa uzticamo vadību, tad tās pašas svētības arī mēs aizsniedzam caur mūsu pašu dzīvi misijas darbā roku rokā ar Dievu.

Sagatavoja Elizabete Širante

MISIJA INDIJĀ

Pagājušā gada rudenī draudze tika aicināta ziedot Misijas skolas "Sūti mani" studentu misijas braucienam uz Indiju. Šī gada janvārī septiņi jauni, dedzīgi misionāri devās ticības piedzīvojumā kopā ar Dievu un šo tālo, eksotisko un reizēm tik grūti izprotamo valsti, par kuras iedzīvotāju glābšanu dega visu viņu sirdis. Kā viņiem tur gāja, par to uzzināsiet no viņu pašu liecībām.

Alberts Trucis:

Esmu bezgala pateicīgs par iespēju doties aizrobežu misijā! Vislielākā pateicība par to Dievam, jo saprotu, ka bez Viņa neatlaidības ne es, ne pārējā komanda nekad nebūtu saorganizējušies, lai šajā braucienā dotos. Liela pateicība arī visiem jums, mūsu atbalstītājiem, kas dzīvojāt līdzī, atlicinājāt no savām finansēm, lūdzāt par mums! Arī jūsu daļa ir neatsverams ieguldījums, ko lūdzam, lai Dievs atalgo!

Nedaudz par to, kā nonācām līdz faktam, ka TIESĀM DODAMIES.

Misijas skolas "Sūti mani" aizrobežu misijas priekšmets programmā jau bijis no paša sākuma, nemaz nenojaušot, kā Dievs mums to mācīs. Pirmā *iesaukuma* otrajā gadā izdzirdējām, ka latvietis Māris Krauliņš katru gadu dodas trīs nedēļu misijas ceļojumos uz Indiju, kur sludina un sadarbībā ar ADRA Latvija īsteno Indijas bērnu projektu. Šai projektā tiek finansēta izglītošanās nabadzīga ciema bērniem. Lai gan Indija nebija valsts, kas piesaistītu kādu no mūsu komandas, karstie laikapstākļi, slimību un indīgo dzīvnieku riski arī ne, tomēr liela vajadzība gan mūs piesaistīja. Taču pasaules pandēmijas stāvoklis neļāva mums organizēt aizrobežu misijas ceļojumu 2021. gada jūnijā.

Gadu vēlāk, 2022. gada jūnijā, sapratu, ka nu pandēmija ir beigusies un ka varensvētīgo ieceri nedrīkst atlikt! Biju piedzīvojis misijas ceļojumu uz Zambiju, tāpēc pārlicība, ka katram Dieva bērnam ir kas tāds jāpiedzīvo, nepameta. Sāku saziņu ar Māri Krauliņu, *Zoomā* sazvāņamies ar Indijas bērnu projekta koordinatore Indijā mācītāju Džonu. Pirmās detaļas

bija noskaidrotas un plāns gatavs – brauksim ziemā un vismaz septiņi cilvēki, sludināsim sanāksmēs vairākos ciemos katru vakaru + bija vēl daudzas ierosmes, kā mēs tur varētu būt par svētību. Jāsaka godīgi, noticēt tam vēl nevarēju.

Tikai septembra sākumā saņēmām ticību un mēģināju reālāk aptvert šo vajadzību un noskaidrot plānu (sapratu, ka brauksim 2023. gada janvārī), tad ierunājos par to Misijas skolas darba komandai. Kas par Dieva žēlastību! Tajā pašā aizņemtajā dienā izveidojām plānu, kādu ziedošanas kampaņu organizēt un kad nofilmēt šīs kampaņas video. Neticami ātri, jau pēc dažām dienām, aizņemtajā septembrī no Talsiem biju nonācis Rīgā, filmēšanas studijā. Dievs bija devis skaidru tekstu un operatorus. Tikpat raiti padome apstiprināja šo ieceri, un ziedotāju iedrošinājumi varēja plūst! Nākamajā komandas darba dienā Dievs vēl iedrošināja – saņēmām uzaicinājumu

Misijas skolu prezentēt Dānijas adventistiem *Zoomā*, kur arī varējām aicināt ziedot. Oktobrī, pērkot biļetes, piedzīvojām īpašu Dieva iepriecinājumu un vadību. Septembrī un decembrī notika *Zoom* apmācības par to, kas mūs sagaida un kā kalpot hinduistiem un musulmaņiem ar evaņģēliju Indijā. Tad sapratu – mēs tiešām braucam!

Mani personīgie iespaidi

Viena personīga atziņa, ko jau sen zināju, bet tagad sapratu atkal kā nekad agrāk – vislielāko iespaidu atstājam tieši personīgā saskarsmē, ne pūlī vai sludinot! Jo vairāk izmantosim iespēju būt pie cilvēkiem, runāties personīgi ar viņiem, jo palielošāka svētība būs! Un šī ir prakse, ko katrs varam paņemt ikdienas gaitām. Indijā tās bija personīgas sarunas ar ciematniekiem, jauniešiem, kādiem, kas vilcinās izšķirties kristīties, tie bija apmeklējumi, aizlūgšanas, Dieva Vārda līdzdalīšana personīgi.

Iepriekš nepiedzīvota pieredze man Indijā bija, ka uz katra soļa un ar katru pirkstiņu tu vari būt par svētību. Tomēr šķita, ka svētības vairāk saņemam mēs.

Kāda ir mana lielākā svētība no šīs misijas? Skaidrāk saprotu savu daļiņu Dieva lielajā plānā – uzticīgi darboties šeit, bet pastāvīgi atbalstīt arī vispasaules misiju, mācīt draudzei un jauniešiem šādu dzīvesveidu un dzīvot vēl vairāk ar šo perspektīvu, lai pabeigtu darbu.

Ieva Truce:

Man doties kādā misijas braucienā bija sapnis jau kopš pusaudžu gadiem, bet, kad uzzināju par iespēju un vajadzību doties uz Indiju, nevarētu teikt, ka man to ļoti gribējās. Man bija divas ļoti lielas bailes: sastapt kādu čūsku un nonākt slimnīcā saindēšanās dēļ. Bija pat brīži, kad iedomājos – pastāv taču risks, ka es no turienes nemaz neatgriezšos. Tomēr, ja Dievs aicina, tad ir jādodas, Viņš zina labāk, Viņš vēl tikai labāko. Un es devos.

Vienas no lielākajām pārdomām šajā misijas ceļojumā man bija par pašu Indijas kultūru. Indija ir vienkārša valsts, kur jautājumos par tīrību, ērtībām un laiku neiespringst. Cilvēki mazāk cenšas visu kontrolēt. Viņiem pietiek ar mazumiņu. Nezinu, vai viņi to tā vērtē, bet, manuprāt, vienkāršība, ko rietumnieki ir gandrīz aizmirsuši, ir viņu bagātība, tā viņi ietaupa daudz naudas un stresa.

(Žēl, ka ārsti nemin šādas zāles, ticu, daudzos gadījumos vienkāršība ļoti palīdzētu.) Indija ir mazāk organizēta – ceļu kartes tur gandrīz netiek lietotas, ceļa norāžu ir maz, norunātais laiks ir tāds relatīvs jēdziens un sagatavošanās kādiem publiskiem priekšnesumiem ne tuvu nestāv klāt Latvijas kvalitātei un pārdomātībai. Viņu vērtības vairāk ir brīvība un saziņa. Jā, tas ir interesanti, ka tā vietā, lai lietotu ceļu kartes, viņi labāk apstājas un jautā ceļu garāmgājējiem.

Mans novērojums ir, ka mūsu kultūrā pastāv tendence savstarpējo saziņu aizstāt ar lietām. Jo modernāka valsts, jo vairāk lietu un jo sirdī mazāk vietas cilvēkiem. Jā, tas ir ātrāk, reizēm uzticamāk, tas prasa mazāk piepūles, bet, iespējams, daļu no rietumnieku stresa un neapmierinātības veido tas, ka esam atstājuši novārtā savstarpējo saziņu, esam atstājuši ieradumu iepazīt un apciemot kaimiņus, brīvību runāties ar cilvēkiem uz ielas vai transportlīdzeklī, vēlēšanos apciemot un būt kopā.

Tās bija dažas no manām pārdomām, redzot citādāku kultūru. Ko vēl Dievs darīja šajā laikā? Ļāva piedzīvot, ka pašam evaņģēlijam ir spēks un ka varens darbs var tikt padarīts pat tad, ja cilvēks, kurš vēsti nes, ir vājš. Piedzīvoju, kā Viņš liek Savus vārdus mutē uzrunu laikā un dod pēkšņas ilustrācijas, ko pati nebiju ieplānojusi. Piedzīvoju, kā

īpaši uzklausa lūgšanas. Pamanīju jaunus netīrumus savos sirdsstūrīšos, bet tas labi, citādi jau nemaz nezinātu, ka tur ir jātīra. Piedzīvoju, ka Dievs īpaši sargāja, un, ielidojot Latvijā, atskārtu, ka Viņš nebija ļāvis piepildīties nevienām no manām bailēm.

Jana Jansone:

Bija grūti paredzēt, ko sagaidīt no brauciena uz Indiju. Par to daudz bija lūgts, daudz bijām klausījušies un mācījušies, kā runāt, ko sagaidīt, bet pa īstam sagatavoties nav iespējams, kamēr tur nenokļūsti. Indija ir krāsaina vieta. Tā ir vieta, kurā Vecā Derība kļūst dzīva. Adventisms ir kā saujīna Izraēla tautas, kas izkaisīta elku pielūdzēju vidū. Tā rezultātā arī draudzē viegli ienāk pasaulīgas lietas un nostiprināties kristietībā ar visu sirdi nav tik vienkārši. Atklātas evaņģelizācijas kampaņas rīkot ir aizliegts, tāpēc arī mēs drīkstējām sludināt tikai draudzēs, tomēr arī tam vietējie bija atraduši risinājumu – skaļas *tumbas*, lai Labo vēsti dzirdētu viss ciemats.

Kādā apciemojumā iegājām pie vienas sievietes, kura stāstīja, ka viņas vīrs ir hinduists un neļauj iziet no mājas bez viņa atļaujas, bet šī sieviete sanāksmes klausās savās mājās, un tās ir kļuvušas par lielu svētību. Viņa priecājās, ka dzīvo gana tuvu, lai tās dzirdētu. Apciemojumos uzzinājām, ka vairāki cilvēki, kuri vakaros apmeklēja sanāksmes, pa dienu,

strādājot uz lauka, atstāsta dzirdēto līdzstrādniekiem, kuri nav kristieši. Indija ir vieta, kurā rezultātus nevar redzēt uzreiz, bet var nojaust, kā Svētais Gars strādā, un gadu pēc gada notiek pārmaiņas. Māris, kurš pirmoreiz atbrauca uz šo ciematu 2008. gadā, stāstīja, ka ciematā atradās maza, nikuļojoša 20 cilvēku draudze. Pēc misijas kampaņām un studentu izglītošanas ciematā šobrīd ir divas augošas draudzes, un pat daži hinduisti no bagātās ciemata puses ir sākuši atsaukties kristietībai, kas sākotnējos gados šķita neiedomājami.

Bijām ciemos pie vienas diezgan turīgas hinduistes, kura gatavojās kristībām. Viņa stāstīja, ka pirms pāris mēnešiem viņu apciemojis mācītājs, kurš stāstījis par Jēzu. Vēlāk viņas dzīvē uzradušās problēmas, un pēc lūgšanām Dievs tās atrisinājis, tāpēc viņa nolēmusi atdot savu dzīvi Dievam.

Kopumā mūsu viesošanās laikā varējām piedzīvot 19 kristības, kā arī piecos ciematos, kuros sludinājām, katrā atsaucās vairāki cilvēki, kuri gribētu mācīties, lai sagatavotos kristībām. Liels prieks bija piedzīvot, ka kristījās trīs jaunietes, kuru izglītība tika sponsorēta caur Māra organizēto Indijas bērnu programmu. Viņas aktīvi iesaistījās kalpošanā, tulkoja sanāksmes un bija mums liels atbalsts. Katrā sanāksmē redzēju cilvēkus ar asarām acīs, kas bija aizkustināti, atsaucās grēku nožēlai vai aicinājumam nākamo Sabatu padarīt īpašu. It īpaši spēcīgi mirkļi bija, kad nolēmu atkāpties no paredzētā un stāstīt savas liecības.

Stāsti, ko Dievs ir darījis mūsu dzīvē, kā atbildējis lūgšanas, joprojām sirdis uzrunā spēcīgi. Šķiet, mēs visi šīs nedēļas laikā, aizbraucot zaļi un negatavi, iemācījamies tik daudz! It īpaši – kā ļauties Svētā Gara vadībai.

Kaut arī draudze šķiet samērā liela, liela daļa tās locekļu ir vien daļēji atgriezušies un nav savu dzīvi pilnībā nodevuši Dievam, jo sabiedrības spiediens, nemitīgā saskare ar elku kalpošanu viegli spēj novērst uzmanību. Liela daļa patiesi neievēro Sabatu, vēl lielā daļā ģimeņu ir atkarību problēmas, un nav tik viegli visai ģimenei izkāpt no grēku un atkarību purva, kurā dažas dzimtas ir slīgušas paaudzēm. Ne visiem mācītājiem ir bijusi iespēja iegūt izglītību, tāpēc bija arī tādi, kuri lūdza, lai iedodam savu svētrunu materiālus, lai varētu to sludināt citās savās draudzēs.

Kaut arī ilgtermiņa rezultātus redzēsim turpmākajos gados, bija brīnišķīgi kādus augļus redzēt jau tagad. Pirmajā vakarā pie manis pienāca sieviete Ramija (*Ramya*). Viņa asarām acīs izstāstīja, ka pirms diviem mēnešiem viņas vīrs finansiālu problēmu dēļ izdarījis pašnāvību un ka tagad viņa ir palikusi ar diviem maziem bērniņiem. Mums abām bira asaras. Ko lai es viņai saku? Aizlūdzu par viņu pirms un pēc sanāksmes. Tā katru vakaru viņa nāca, sēdēja pirmajās rindās un katru vakaru gribēja, lai aizlūdzu. Kādu vakaru viņa atnāca pie manis un teica, lai aizlūdzu par viņas mammu, kurai ir temperatūra. Nākamajā vakarā viņa lūdza, lai aizlūdzu par mammas kāju.

Vēl nākamajā vakarā mamma priecīga atnāca uz sanākumi un teica, ka nav vairs temperatūras un arī kāja vairs nesāp. Kopā slavējam Dievu! Nedēļas vidū Ramija kristījās, kas man bija neizsakāms prieks. Redzēju, kā viņa no skumjas, asarās slīgstošas sievietes pārtapa par smaidīgu un cerības pilnu Dieva bērnu. Pēdējās dienās viņa man jau smaidīga māja sanāksmēs. Slava Dievam, izdevās atrast sponsorus viņas meitiņai, un meitene jau tagad iestājās skolā un mācās, citādi Ramijai kā atraitnei nebūtu iespējams izglītot savu meitiņu.

Mēs piedzīvojām, kā Dievs vadīja vairākas sastapšanās. Ejot pa ielu, mani ieaicināja kādā mājā un tur jauki parunājāmies. Tur bija kāda meitenīte vārdā Maina. Ar viņu man izveidojās ļoti mīļa saikne. Pēc šīs tikšanās arī viņa katru vakaru bija sanāksmē un pēc tās gribēja, lai īpaši aizlūdzu par viņu. Pat tad, kad visa viņas ģimene bija atnākusi uz aizlūgšanu, viņa vēlējās arī īpašu svētību pati. Tas tik ļoti aizkustināja manu sirdi. Šī mazā meitenīte vērtēja tieši Dieva svētību tik augstu, ka negribēja to palaist garām. Stāstīju viņai, ka ir jābūt par gaismu citiem, ka jābūt laipnai un ka Dievs viņu izredzējis kam īpašam. Lūdzu, lai viņa to arī satvertu.

Bērni tur vispār bija īpaši. Mācīju viņiem dziesmiņas par Jēzu, spēlēju spēles, un sirdī turu lūgšanu, lai šīs dziesmiņas, ka Jēzus viņus mīl, ieskanētos viņu prātā tad, kad to visvairāk vajag.

Kāda cita īpaša sastapšanās bija, kad devos uz māju, kurā

dzīvoja mūsu brāļi. Man pretī jau skrēja mazo ķiparu bariņš, kas vēlējās spēlēt spēles un dziedāt, kad pēkšņi mani ieaicināja kādā mājā. Viņi lūdza, lai aizlūdzu par viņu vecvecmāmiņu, kurai jau bija 101 gads. Viņa vairs neēda un nedzēra, bet mocījās ikdienas karstumā. Manā priekšā nostājās piecas paaudzes, iepazīnos ar visu ģimeni un aizlūdzu par vecmāmiņu. Lūdzu, lai Dievs atvieglo viņas ciešanas, svētī ģimeni, rūpējoties par viņu, un sagatavo sastapties ar Jēzu. Kad izgāju no šīs mājas, viņa nomira. Par to uzzināju tikai nedaudz vēlāk. Savādi, bet spēcīgi bija izdzīvot, ka kādam varēju būt pirmā svētība un aizlūgšana, kādam pēdējā, kādam aizlūgšana un dziedāšana, kādam aizlūgšana, kas dod cerību.

Kad braucām uz Indiju, evaņģēlists Džons Bišops, kurš vadīja mūsu svētbrīžus, mums visu laiku atgādināja: “Cilvēki jūs nemitīgi vēros, jūs viņiem būsiet Jēzus, katrs vārds, attieksme un sejas izteiksme viņiem būs Jēzus, tā būs visspēcīgākā liecība. Ne visus mēs varēsim aizsniegt ar vārdiem, bet ar to, kas esam, gan.” To mēs arī izjutām vairāk nekā gaidījām. Bija kāds mācītājs ar sievu, kas bija atbraukuši palīgā organizēt mūsu sludināšanu. Viņi atzina, ka sākumā bija skeptiski, ka bija gaidījuši gados vecākus, iespējams, augstprātīgus, bagātus baltādainos, kuri uzskatīs, ka ir labāki par vietējiem, nebūs pieraduši pie neērtībām, kuriem būs jāizpatīk, bet pēc tam atzina, ka bija pilnībā kļūdījušies, ka mēs bijām svētība un ļoti, ļoti vajadzīgi. Gan

viņi, gan daudzas sievietes, ģimenes, ar kurām sadraudzējāmie, teica: “Nākamgad noteikti atbrauc atkal, mēs tevi ļoti gaidīsim! Apsoli, ka būsi!”

Kristietība šajā reģionā sniedz cerību, novērtējumu un brīvību. It īpaši kastu sistēmā, kur visa sabiedrība tiek sadalīta slāņos bez izaugsmes iespējām, bez palīdzības trūcīgajiem. Vēsts par vienlīdzību, par cilvēka vērtību, kuru piedāvā Dievs, daudziem nozīmē visu. Daudzi nespēj noticēt, ka tā ir patiesība, bet Kristus pārlicina. Daudzi cilvēki pie Kristus tveras kā pie pēdējā salmiņa, tāpēc piedzīvojam daudz atbildētu lūgšanu.

Kaut mūsu sirds būtu tikpat atvērta Jēzum! Arī mana. Ļoti ceru, ka šī nebija pēdējā reize, kad varēju turp doties. Jau zinu, ko darīšu citādāk, lai varētu būt par vēl lielāku svētību citiem.

Es patiesi aicinu ikvienu atbalstīt ADRA Latvija organizēto Indijas bērnu projektu, jo redzēju, kā izglītība maina vietējās ģimenes. Tas patiesi ir neatsverami un ved tuvāk Jēzum veselās ģimenes. Ar pāris klikšķiem var izveidot automātisko maksājumu, ar kura palīdzību ziedot 20 vai 30 EUR mēnesī un gada laikā ar to ietekmēt kāda bērna visu turpmāko dzīvi.

Paldies par atbalstu un ziedojumiem! Es ticu, ka visu mūsu septiņu kalpošana šeit, Latvijā, mainīsies, jo atpakaļ atbraucām izmainīti un ar citu skatījumu. Paldies ikvienam ziedotājam par nesavtību!

Edgars Kalsnavs:

Esot tik tālu prom no mājām, spratu, ka gan kultūra, gan

ģeogrāfiskais stāvoklis liek indiešiem visu darīt atšķirīgi. Eiropietim to ir īpaši viegli pārprast, uztvert nepareizi, saskatīt kā ačgārnu un trūcīgu. Esmu pateicīgs, ka Indija man mācīja atšķirt nabadzību no vienkāršības. Protams, jāatzīst, ka nabadzība ir klātesoša. Piemēram, mums tas šķiet normāli, ja grāmatu plauktā stāv Bībele, bet ciematos, kuros mēs bijām, tā nav. Vēl vairāk – bieži nav pat grāmatu plaukta. Mēs apciemojam mājas un devām Bībeles, tad sajūtām un redzējam, ka tā ir ne tikai apmierināta vajadzība, bet papildīta vēlēšanās. Mani aizkustināja gadījums, kad, uzdāvinot Bībeli sievietei, kas drīzumā kristīsies, nākamajā dienā Bībeli arī savai ģimenei lūdza viņas vīra brālis.

Šis man bija ļoti personīgs piedzīvojums ar Dievu, īpaši tāpēc, ka varēju vērot, būt daļa no procesa, kurā Dievs uzrunā cilvēkus, aicinot Viņam sekot. Katru vakaru mēs neaicinājām cilvēkus kristībām, pirmo reizi izteicām aicinājumu tad, kad arī tēma bija par dzīves nodošanu Dievam. Tomēr Ammapetas ciemā atsaucība bija maza. Cik neizdibināmi ir Dieva ceļi! Nākamajā dienā ciemā nomira 101 gadu veca sieviete un ciems piedalījās viņas bērēs, bet vakarā es runāju par ļaunuma izcelšanos. Vai tas tā bija paredzēts? Nē, Dievs mūs uzrunāja samainīt tēmas vietām! Tajā vakarā tika aizskartas cilvēku sirdis un aicinājumam kristīties atsaucās 4 cilvēki. Slava Dievam!

Oskars Imaks:

Sākotnēji nemaz nebiju pārliecināts, vai man būtu jādodas uz Indiju šajā aizrobežu misijā, jo nekad iepriekš nebiju gatavojis svētrunas vai sludinājis. Bet Dievs mudināja, ka tomēr ir jādodas, un teicu “jā” šim aicinājumam. Esmu ļoti pateicīgs Dievam, ka Viņš mani mudināja teikt “jā”, jo šī pieredze, ko guvu, bija fantastiska! Visvairāk esmu pateicīgs par iespēju sludināt, jo nekad iepriekš to nebiju darījis. Tas bija tik ļoti piepildoši! Īpaši tādēļ, ka varēju just un redzēt to, kā Dieva Gars vada, gatavojoties uzrunām un uzrunu laikā.

Ļoti pateicīgs esmu arī par iespēju šajā laikā būt un dzīvot starp vietējiem iedzīvotājiem, un redzēt šo cilvēku kultūru, tradīcijas un ikdienas izaicinājumus, dzirdēt viņu stāstus par to, kā Dievs viņus ir svētījis un atgriezis. Īpaši aizkustinošs bija kāda mācītāja, Manu, stāsts. Viņš līdzdalīja liecību, kā viņa ģimene ir bijuši kristieši vairākās paaudzēs un kā Dievs viņa tēvam atklāja, ka Sabats ir istā Dieva pielūgsmes diena.

Šī patiesi ir bijusi ļoti svētīga pieredze! Tur esot, savā starpā runājām, ka ikvienam Dieva darbā ieinteresētajam vajadzētu atbraukt uz Indiju, noturēt šādas sanāksmes, iegūt šo pieredzi un piedzīvot to, kā Dievs svēta ieguldītos pūliņus. Ja man vēl kādreiz būs šāda iespēja –

doties uz Indiju un sludināt vietējiem iedzīvotājiem –, es to noteikti izmantošu!

Agnese Višņevska:

Es arī esmu pateicīga par doto iespēju doties uz Indiju misijas ceļojumā. Tā bija cita veida vide, cita veida cilvēki, kultūra. Bija ļoti interesanti dzīvot starp indiešiem un mācīties ar viņiem draudzēties, apgūt kādus viņu ieradumus, būt kā vienam no viņiem. Izbaudījām viņu vienkāršību, dzīvojot viņu mājās un iztiekot tikai ar gultu un pāris plauktiem, lietojot viņu vienkāršo tualeti, dušu, kas sastāvēja no cauruma grīdā un ūdens spaiņa.

Īpaši bija arī piedzīvot kalpošanu, gan esot kopā ar viņiem ikdienā, gan vakaros sludinot Dieva Vārdu. Varēja izjust šo cilvēku atvērtību, vēlmi uzklaut un dziļu ticību, ka Dievs dzird lūgšanas. Pēc katras sludināšanas cilvēki nāca un lūdza aizlūgšanas, kas arī bija nozīmīga mūsu kalpošanas daļa. Jutu, ka tas veido arī manas pašas uzticību Dievam par to, ka Viņš uzklausa un atalgo šo ļaužu uzticēšanos un paļaušanos.

Indija ir devusi ļoti dārgas mācības. Šo divu nedēļu laikā, dzīvojot starp indiešiem, esmu mācījusies pieņemt citādāko, to, ko neizprotu, bet tomēr pieņemt, zinot, ka tie ir Dievam dārgi cilvēki. Atgriežoties atpakaļ, jūtu ka šis

iespāids mani pavada arī šobrīd. Arī šeit ir cilvēki, kurus nesaprotu, kuru dzīvesveids man nav pieņemams, taču Indija man ir mācījusī pieņemt, iziet ārā no iekšējā nosodījuma, atraidījuma, bet pieņemt, ticot, ka Dievam ir plāns arī cilvēkiem, kurus es neizprotu. Esmu pateicīga par tik dārgu mācību, un ļoti gribētu, ka šī pieņemšanas māksla nepazustu no manas sirds arī turpmāk.

Vēl manī ir izveidojusies daudz lielāka pateicība par to, kur esmu un kādas svētības baudu. Indija lika ieraudzīt, ka cilvēki dzīvo ļoti nabadzīgi, viņiem nav daudz kā no tā, kas mums šeit šķiet pašsaprotams. Tas liek pateicībā raudzīties uz Debesīm un novērtēt daudz dziļākā līmenī visu to, ko baudām šeit, Latvijā.

Jānis Danilevičs:

Esmu tik ļoti pateicīgs Dievam par šo godu un privilēģiju doties uz Indiju un pārstāvēt Viņu! Tas bija kaut kas neaizmirstams, un cilvēki Indijā ir tik draudzīgi un atvērti un labprāt klausās Dieva Vārdu. Nebiju vēl dzīvē redzējis cilvēkus, kas ir tik izslāpuši pēc Dieva Vārda, kā tuksnesis, kas izslāpis pēc lietus. Tas mani iedvesmoja dalīties visā, ko esmu pieredzējis ar Dievu, ar zināšanām, ko par Viņu esmu iemācījies, dalīties tajā, cik labs un mīlošs ir mūsu Dievs.

Šajā braucienā Dievs man lika saprast, atklāja, cik ļoti Indijā un vispār Āzijas reģionā ir nepieciešama misionāru klātbūtne un palīdzība, nepieciešami cilvēki, kas pārstāv Jēzu un pastāv par Viņu. Šeit vēl tik daudzi par Viņu nav dzirdējuši! Jēzus satikās ar cilvēkiem, saskārās ar viņu vajadzībām, un tas man dod lielu pārliecību, ka ir jādodas šādos misijas braucienos, jo evaņģēlija vēstij ir jāsasniedz ikkatrs cilvēks, tas ir darbs, kas ir jāizdara. Ja mēs to nedarīsim, tad kurš to darīs? Ne jau velti Jēzus saka, ka plaujamā daudz, bet plāvēju maz.

Mīļo lasītāj, aicinu Tevi piedalīties šajā “plaušanas” procesā! Mēs katrs varam dot kādu mazumiņu un palīdzēt. Mazumiņš pie mazumiņa, smilšu graudiņš pie smilšu graudiņa, un sanāk aptverta visa planēta Zeme! Ja mēs visi kopā kaut mazliet, mazliet iesaistītos, es ļoti ticu, ka mēs visi kopā panāktu grandiozas lietas! Lai Jēzus ir ar jums!

MISIJAS DARBĪBA LATVIJĀ 20. GADSIMTĀ

Andris Pešelis

Grāmatu skapis 20. gs. 20. gados.

Adventes vēsti uz Rīgu atnesa grāmatu izplatītājs – kolportieris. Johans Perks ieradās Rīgā ar nolūku izplatīt Hamburgas izdevniecības izdotos traktātus, laikrakstus “Ciānas Sargs” un grāmatas vācu valodā. Viņš apmetās uz dzīvi pie kurpnieka Bethera izīrētajā istabiņā Pārdaugavā, Mazās Nometņu ielas un Slokas ielas stūrī. Pirmie rīdzinieki, kas saņēma šo literatūru, bija vācieši, kā arī tie krievi un latvieši, kuri saprata vācu valodu.

1896. gadā izveidojās pirmā adventistu grupa, pie kuras no Vācijas ieradās Eiropas misijas lauka vadītājs L. Konradi, lai dibinātu Rīgas draudzi.

Turpmāk misijas darbs aizvien gāja plašumā plašumā. Hamburgas izdevniecība iesāka izdot traktātus arī krievu un latviešu valodā. Rīgas draudze auga. Literatūra nonāca arī Jelgavā, Liepājā, Ventspilī un citviet.

Cik tas ir zināms, adventistu draudzēs Latvijas teritorijā jau kopš paša sākuma ir bijušas trīs tautības: vācieši, krievi un latvieši. Dievkalpojumos bieži vien

tika izmantota vācu valoda, bet mazpilsētās – latviešu. Lielu atbalstu misijai sniedza latviešu valodā izdotais laikraksts “Ciānas Sargs”, kuru deva lasīt arī ārpus draudzes esošajiem.

Līdz Pirmajam pasaules karam Latvijas teritorijā jau pastāvēja 11 draudzes: Rīgas 1., Rīgas 2. (vācieši un krievi), Rīgas 3, kā arī draudze Cēsis, Jēkabpilī, Jelgavā, Liepājā, Stāmerē (Stāmerienē), Valkā, Valmierā un Ventspilī. Misijas darbu stipri ierobežoja kara apstākļi, kad ilgu laiku frontes līnija nostājās gar Daugavu, liedzot satiksmi starp Kurzemi un Vidzemi.

Misijas darbs bija cieši saistīts ar literatūras izdošanu un izplatīšanu. Tādēļ, līdzko pēc neatkarības iegūšanas pavērās iespējas, brīvprātīgie ar literatūru devās druvā un sludināja. Tāds salīdzinoši zelta laiks misijas kalpošanai bija divdesmitie gadi, kad tika dibinātas jaunās draudzes. Ja pirms kara pastāvēja 11 draudzes, tad 1923. gadā to bija jau 33, bet 1932. gadā – 59!

Kolportieri 20. gs. 20. gados.

Kolportieres Urule, Fingere un Meiere pie Beverīnas kalna 1930. g.

Kolportieri Valdemārpilī. No kr. A. Jurkevics, A. Čolders, A. Krēsliņš un br. Zēmels.

Evāņģelizācijas telts Rīgā 20. gs. 30. gados.

Sagatavošanās kristībām pēc Dž. Kolona semināra 1991. g.

Misijas darbu pastiprināja misijas skola Sužos, kurā sagatavoja jaunos kalpotājus. Kolportāžas darbā iesaistījās daudzi jaunieši, viņiem tas bija pirmais šāda veida misijas darbs. Arī draudzes laikrakstos regulāri tika publicēti panākumi misijas laukā. 1936. gadā Latvijā bija 1936 adventisti.

Saprotams, ka šāda dinamiska attīstība nevarēja nesatraukt tumsas spēkus. 1936. gadā, balstoties uz sūdzību, ka Baltijas ūnijā notiek valūtas apmaiņa, apejot valsts monopolu, notika valsts revīzija. Reliģijas lietu pārvalde slēdza Baltijas ūniju, un bija arī vēlme slēgt Latvijas draudžu savienību. Tad mūsu sludinātājs Kārlis Sutta vērsās pie viņam pazīstamā ģenerāļa Baloža ar lūgumu to nedarīt. Ģenerālis apsolīja šo lietu kārtot, un pēc viņa lūguma valdībā šo jautājumu izskatīja labvēlīgi, bet ar noteikumu, ka ar 1937. gadu ir jānotiek draudžu pārreģistrācijai un ka turpmāk pastāvēt varēs tikai tās draudzes, kurās ir vairāk nekā 50 draudzes locekļi. Rezultātā daudzas mazās draudzes nācās apvienot. No 69 draudzēm saglabājās vien 28.

Padomju vara un tai sekojošais karš pārtrauca ierasto kārtību misijas aktivitātēs. Nācās pielāgoties jauniem apstākļiem, tomēr 1958. gadā draudzē bija jau 2636 draudzes locekļi. Notika individuālas Bibeles stundas. Ļaudīm deva lasīt pirms kara iespiesto literatūru, kā arī pavairoja to ar rakstāmmašīnām. Misijas darbību veica ar muzikāliem koncertiem, sludināja bēres un papildu dievkalpojumus.

Misionāri dodas izbraucienā no Sužiem ar autobusu.

Talsu misionāri 1928. g.

Rīgas 4. draudzes literatūras izplatītāji. 20. gs. 30. gadi.

K. Mitlaidera vadītais seminārs Rīgā 1992. g.

Kristības pēc K. Mitlaidera semināra.

Jaunieši – literatūras izplatītāji pie Dobeles draudzes nama 1993. g.

Draudzes locekļu kritums 1984. gadā bija sasniedzis 1778, un šī lejupslīde turpinājās, līdz iesākās t.s. Atmosdas laiks.

Deviņdesmitajos gados sabiedrībā bija liela interese par reliģiju. Tas bija lielo Bībeles semināru laiks. Daudzi pievienojās draudzei tieši pēc šiem semināriem. Palīdzība nāca arī no ārvalstīm, no kurienes Latvijā ieradās evaņģēlisti. Pilsētā, kur notika šāds seminārs, dibināja jaunu draudzi. Tika iespiesta literatūra. Atdzima kolportieru kustība. Tajā iesaistījās jaunieši. Draudzes locekļu skaits pieauga, līdz 2006. gadā tas sasniedza vēsturisko maksimumu – 4003 draudzes locekļus.

UZTURS – PALĪGS CĪNĀ PRET VĒZI

VĒZIS

Jau pats šis vārds izraisa bailes, un tas ir pamatoti. Pēdējos gados ik gadu pasaulē gandrīz 14 miljoniem cilvēku tiek diagnosticēti vēzis, un 7,6 miljoni no šīs slimības mirst. Tomēr pētījumi apstiprina, ka 30–40% no šiem nāves gadījumiem ir novēršami un ka vienu trešdaļu no tiem var izārstēt, pateicoties agrīnai diagnostikai un veiksmīgai ārstēšanai.

Parasti mēs meklējam vienu vienīgo cēloni un ārstēšanu, kas palīdzētu cīņā ar šo diagnozi, bet velti, jo vēzis nav tikai viena slimība. Drīzāk to varētu dēvēt par slimību grupu ar daudziem cēloņiem – ģenētiskiem, vides, dzīvesveida un dažiem citiem, kas vēl ir noslēpumā tīti. Ārstniecības līdzekļu meklējumi arī mērāmi

vairāku miljardu vērtībā, sākot no tradicionāliem līdz pat eksotiskiem.

Nozīmīgi ieroči cīņā pret vēzi atrodami arī dārzā, dabā un pārtikas preču veikalos. Ēdiet daudz svaigu augļu, dārzeņu, pilngraudu produktu un pākšaugu, jo tur atrodamās vielas samazina risku saslimt ar vēzi un palīdz organismam labāk cīnīties, ja vēzis tomēr ir diagnosticēts.

Amerikas Vēža izpētes institūta (AICR) un citu institūciju publicētie pētījumi liecina par vairākām uzturvielu un pārtikas produktu kategorijām, kas, kā pierādīts, sniedz vērtīgu ieguldījumu dažu vēža veidu profilaksē un apkarošanā. Saskaņā ar AICR datiem vismaz divām trešdaļām no ēdiena uz mūsu šķīvja būtu jābūt krāsainajiem, pret vēzi cīnīties spējīgajiem dārzeņiem,

augļiem, pilngraudu produktiem un/ vai pākšaugiem. AICR ir pieejams tiešsaistes uztura ceļvedis.

Lūk, tikai daži no vēža apkarotājiem, kas minēti nesen publicētajā AICR ziņojumā “Foods That Fight Cancer”:

PUPIŅAS

Tas attiecas uz visu šķirņu pupiņām (pinto, melnajām, aunazirņiem (garbanzo), sojas pupiņām u. c.), zirņiem (zaļajiem zirņiem, šķeltajiem zirņiem) un lēcām. Pupiņas, kurās ir daudz šķiedrvielu, satur arī saponīnus, proteāzes inhibitorus un fitīnskābi. Tās ir fitoķīmiskās vielas, kas aizsargā šūnas no ģenētiskiem bojājumiem, kuri, savukārt, var izraisīt vēzi.

Proteāzes inhibitori palēnina vēža šūnu dalīšanos, bet fitīnskābe palēnina audzēja progresēšanu. Pupiņās esošās šķiedrvielas palīdz regulēt insulīna un cukura līmeni asinīs.

OGAS UN VĪNOGAS

Ogas ir bagātas ar šķiedrvielām un C vitamīnu. Tajās ir arī fitoķīmiskā elagīnskābe (īpaši zemenēs un avenēs). Laboratorijas pētījumos pierādīts, ka elagīnskābe aizsargā pret ādas, urīnpūšļa, plaušu un barības vada vēzi. Ogās sastopamie antioksidanti var deaktivizēt dažus vēzi izraisošus aģentus un palēnināt vēža šūnu augšanu.

Mellenes satur savienojumus, kas spēj nozīmīgā mērā novērst DNS bojājumus.

Sarkanās vīnogas un arī vīnogu sula (mazākā mērā nekā veselās vīnogas) satur resveratrolu – polifenolu, kas palēnina vēža šūnu augšanu un aizkavē audzēju attīstīšanos limfas, aknu, kuņģa, ādas un krūts vēža veidos.

KRUSTZIEŽU DZIMTAS DĀRZEŅI

Pie šiem dārzeņiem pieder brokoļi, ziedkāposti, galviņkāposti, Briseles kāposti un lapu kāposti (keils, Kalē kāposti). Tie satur savienojumus, ko sauc par fenoliem. Fenoli aktivizē enzīmu sistēmas, kuras attīra šūnas no toksiskām vielām, izkļied šūnu bojājumus un aizkavē audzēju augšanu. Pētījumi apstiprina, ka nozīmīgs krustziežu dzimtas dārzeņu patēriņš samazina risku saslimt ar plaušu, kuņģa, resnās zarnas, prostatas un urīnpūšļa vēzi.

TUMŠI ZAĻO LAPU AUGI

Spināti, lapu kāposti, romiešu un lapu salāti, kā arī sinepju dīgsti ir bagāti ar tādiem pretvēža “ieročiem” kā šķiedrvielas, folāti, minerālvielas un karotenoīdi, piemēram, luteīns un zeaksantīns. Karotenoīdi spēj aizkavēt noteiktu vēža šūnu augšanu attiecībā uz krūts un ādas vēža veidiem. Tumši zaļo lapu augu lietošana uzturā tiek saistīta arī ar mazāku plaušu un kuņģa vēža saslimstību. Folāti tiek saistīti arī ar mazāku kolorektālā un olnīcu vēža risku. Lai šos augus pagatavotu

garšīgi, mēģiniet tos mazliet patvaicēt, piepilinot olīveļļu un tad pievienojot citronu sulu un sāli.

TOMĀTI

Tomāti ir daļa no gardās sarkano pārtikas produktu komandas, kas satur likopēnu – spēcīgu karotinoīdu, kas cīnās pret vēzi.

Citi augi, kas arī satur šo vielu un pieder košajai sarkano un rozā augļu saimei, ir, piemēram, arbūzs, papaija, rozā guava un rozā greipfrūti.

Tomātos esošais likopēns ierobežo krūts, plaušu un endometrija vēža šūnas.

PILNGRAUDU PRODUKTI

Pilngraudu kvieši, brūnie rīsi, pilngraudu auzas un kukurūza satur daudz šķiedrvielu un uzturvielu, bet maz kaloriju. Tie satur dažādus antioksidantus, fenolus, lignāna savienojumus, fitoestrogēnus un saponīnus, kas samazina vēža risku. Dati, kas iegūti 40 dažādos pētījumos, liecina, ka tiem, kuri bagātīgi lieto pilngraudu produktus, vēža risks kopumā ir par 34% mazāks nekā tiem, kuri tos lieto ļoti maz.

Veselīga dzīvesveida paradumi ir laba vēža prevence. Piepildi savu šķīvi ar dažādiem augļiem un dārzeņiem – dabīgajiem pretvēža “ieročiem”. Tie ir krāsaini un gardi!

CITAS STRATĒGIJAS

Pārtika ar augstu piesātināto tauku saturu un zemu šķiedrvielu saturu, aptaukošanās un mazkustīgs dzīvesveids tiek saistīts ar palielinātu vēža risku un zemāku izdzīvošanas līmeni, ja vēzis tomēr skar. Cīnies preti! Veselīga dzīvesveida paradumi cīņā pret vēzi ietver ne tikai veselīgu pārtiku, bet arī ikdienas fiziskās aktivitātes, saules gaismu (D vitamīna iegūšanai), veselīga svara uzturēšanu, veiksmīgu stresa vadīšanu, sociālo atbalstu, pietiekamu atpūtu, kā arī atteikšanos no alkohola un tabakas.

DZĪVAIS VĀRDS

Mēs dzīvojam nemiera un grēka pasaulē, kurā notiek sliktas lietas, ko grūti pat izskaidrot. Taču Dievs mums ir dāvājis principus, kas veicina

veselību un aicina mūs meklēt spēku Viņā, kad piedzīvojam pārbaudījumus un bailes.

DIEVS APSOLA:

- atspirdzināt un palīdzēt – “Tas Kungs viņu atspirdzinās uz slimības gultas; Tu viņam palīdzi, kad tas gul savā sērgā.” (Psalmi 41:4)
- gudrību un vadību katrai dienai – “Es tevi mācišu un rādišu ceļu, pa kuru tev jāstaigā, Es pār tevi turēšu nomodā Savu aci.” (Psalmi 32:8)
- cerību un dziedināšanu nākotnē – ticīgajiem apsoliņš par augšāmcelšanos un Jauno Zemi ir kā dziedinājums un balsts, kas paceļas pāri šīs zemes nedrošībai. “Un neviens iedzīvotājs nesacīs: es ciešu. – Tautai, kas tur dzīvo, ir grēki piedoti.” (Jesajas 33:24) “Viņš nožāvēs visas asaras no viņu acīm, nāves vairs nebūs, nedz bēdu, nedz vaidu, nedz sāpju vairs nebūs, jo, kas bija, ir pagājis.” (Atklāsmes 21:4)

AICINĀJUMS UZ RĪCĪBU

Dievs aicina paļauties uz Viņu, lai iegūtu fizisko, mentālo un garīgo veselību, zinot, ka mūžīgā dzīve bez sāpēm un ciešanām patiešām būs!

IZMANTOTĀ LITERATŪRA

<http://www.cancer.gov/about-cancer/what-is-cancer/statistics>

Food, Nutrition, Physical Activity, and the Prevention of Cancer. AICR Report. Acta Biomed 2006; 77(2):118–123.

Food, Nutrition, Physical Activity, and the Prevention of Cancer. AICR report: Foods That Fight Cancer. Copyright 2007.

A Cancer Nutrition Guide – American Institute for Cancer Research. <http://www.aicr.org/foods-that-fight-cancer/> Am J Clin Nutr 2006; 84(6):1456–62

(Tulkoja Agris Bērziņš)

BĪBELE TURPINA RUNĀT: PRAVIETOJUMOS ATKLĀTĀ PASAULES VĒSTURE

1. DAĻA

Moisejs Ostrovskis –
mācītājs, evaņģēlists

Bībele, Dieva svētā grāmata, ko sarakstījuši vairāk nekā 40 autori pusotru gadu tūkstoti ilgā laika posmā, veikusi garu un grūtu ceļu. Pati šīs grāmatas pastāvēšana un popularitāte visā pasaulē arī šodien ir patiešām liels brīnums. Tā ir patiesi dzīva grāmata, pār kuru nav varas ne laikam, ne inkvizīcijas uguns kuriem, ne karojošajam ateismam. Tūkstošiem cilvēku visā pasaulē, riskējot ar dzīvību un brīvību, iegādājušies Bībeli par lielu naudu, lai varētu to lasīt un sekot tās mācībai. Daudzi slaveni mākslinieki un dzejnieki, komponisti un mūziķi, pieskaroties Bībeles dzīvinošajiem vārdiem, atraduši tajos iedvesmu saviem mākslas darbiem. Daudzi no šiem darbiem laika gaitā kļuvuši par pasaules mākslas šedevriem.

Bībele ir Dieva dots patiesības pirmavots. Tā runā par reālām lietām, sniedzot konkrētu izpratni par to, kas ir ļauns, kas – labs, kas ir patiesība, kas – meli, kā tikt pasargātam no reliģiskiem maldiem un kā atrast īsto Dieva draudzi.

Bībelē nav tādu jēdzienu kā “varbūt”, “man šķiet” un “vai nav vienalga”. Bībele runā skaidri un noteikti – tā ir rakstīts, tā ir teicis Dievs. “Ar to mums praviešu vārds kļūst jo stiprs, un jūs darāt labi, to vērā ņemdami kā sveči, kas spīd tumšā vietā, līdz kamēr uzausīs diena un rīta zvaigzne uzlēks jūsu sirdīs.” (2. Pēt. 1:19)

Bībele turpina runāt arī šodien. Lai šīs grāmatas izstarotā patiesības gaisma aizdedzina jūsu sirdi un apgaismo jūsu ceļu! Aicinām jūs kopā pētīt Dieva Vārdu!

Iesāksim ar ļoti svarīgu tēmu – kā Dievs atklāja vēstures gaitu un kā šis paredzējums atrada savu pilnīgi precīzo piepildījumu pasaules vēsturē. Aplūkosim vispirms Bībeles tekstu, tad – vēsturi, tādējādi ieraugot, kā Dieva teiktais ir kļuvis par realitāti.

Ņūmeksikā atrodas pasaulē lielākais radioviļņu uztvērējs. Visapkārt tam ir izvietotas milzīgas antenas mākslīgo pavadoņu signālu uztveršanai. Platībā, ko aizņem šīs antenas, varētu ietilpt pilsēta ar miljoniem iedzīvotājiem. Visas kopā šīs antenas veido tādu kā milzu radioteleskopu, kas vērstas pret debesīm cerībā uztvert vēstis no kosmosa. Astronomi no visas pasaules ierodas šeit, lai analizētu radioteleskopa iegūto informāciju. Bet lieta tāda, ka radioviļņi, kuri atnāk pie mums no miljoniem gaismas gadu liela attāluma, ir tik vāji, ka pat tie, kurus izdevies ierakstīt, pēc sava stipruma līdzinās spēkam, ar kādu pret zemi atsitas maza sniegpārslīņa. Cilvēki iegulda milzu pūles, lai iegūtu tik niecīgu informāciju. Astronomi ar cerībām raugās izplatījumā, ieklausās elektronisko uztvērēju signālos, lai par atbildi saņemtu vien dažas zilbes. Tajā pašā laikā mums ir dots visuzticamākais pravietiskais vārds no paša Dieva. Pēteris to uzsver, sakot: jūs darāt labi, ka vērsaties pie Dieva Vārda kā pie gaismekļa, kas spīd tumsā, līdz kamēr neatausīs diena un jūsu sirdīs neatplauks Rīta Zvaigzne.

“Pieminiet notikumus kopš seniem laikiem, ka Es esmu Dievs un cita nav neviena, Dievs, kam nav cita

līdzīga! Es no iesākuma pasludināju gala iznākumu, kopš laika gala to, kas vēl nebija noticis, sacīdams: Mans lēmums piepildīsies! Es īstenošu visu, kas Man patīk!” (Jes. 46:9, 10)

Vai jūs ticat, ka Dievam ir tāda vara? Jā, Dievam tā ir! Un Bībele apliecina, ka tas, ko Dievs ir teicis, noteikti īstenosies, ka tas, kas Dievam patīk, tas notiks. Mēs varētu uzdot jautājumu: “Kurš valda šajā pasaulē?”, bet mēs to nedarām, jo skaidri zinām, ka Dievs ir tas, kurš valda pār pasauli. Mēs varētu jautāt: “Kurš gan spēj atklāt, kas gaidāms nākotnē?”, bet mēs to nedarām, jo mums ir pieejams visuzticamākais pravietiskais Vārds, kas ļauj noteikti apliecināt, ka Dievs ir tas, kurš atklāj nākotnē gaidāmos notikumus. Ne zīlnieki, ne astrologi, ne pareģi nevar pilnīgi nekļūdīgi atklāt to, kas mūs gaida pēc simts, divsimt vai trīssimt, pat pēc tūkstoš gadiem, bet Dievs to var. Tas ir tāpēc, ka Dievs pastāv ārpus laika un telpas. Mums, cilvēkiem, to ir grūti saprast. Ja esam šajā vietā, tad mūsu nav nekur citur. Bet Dievs ir ārpus laika un telpas, tāpēc Bībelē teikts: “Bet to vien turiet vērā, mīļie, ka viena diena Tam Kungam ir kā tūkstoš gadi un tūkstoš gadi kā viena diena.” (2. Pēt. 3:8) Mums ir grūti to saprast, bet tieši tāpat kā savā acu priekšā redzam šo dienu un mirkli, Dievs redz Savā priekšā tūkstoš gadus, un Viņš zina, kas sagaida cilvēci un Universu nākotnē.

Ja paņemsiet laikrakstu, varēsiet, piemēram, uzzināt, ka pirms gada kādi politiķi izteica viedokli par to, kas notiks gada nogalē. Viņi teica, ka,

piemēram, viens barels maksās 150 dolārus, bet gada nogalē izrādījās, ka šī cena ir piecas reizes mazāka. Viņi paredzēja, ka valūtas vērtība pieaugs, bet tā kritās. Tas parāda, ka cilvēks nespēj neko droši paredzēt un ja viņš to tomēr mēģina, tad šie paredzējumi nereti izrādās maldīgi.

Bet Bībele visu atklāj tieši tā, kā tas beigās arī notiek. Tāpēc lasām, ka tikai Dievs spēj pavērt priekškaru un atklāt nākotni, kura ir slēpta mūsu skatam. Veroties Bībeles pravietojumu logā, redzam, kas notiks rīt. Taču tas ir iespējams vien tad, ja pētām Bībeles pravietojumus.

Aplūkosim vienu no šādiem pravietojumiem!

“Jo Dievs Tas Kungs neko nedara, neatklājis Savu noslēpumu praviešiem, Saviem kalpiem.” (Am. 3:7) Pravieši to ir pierakstījuši, un mēs varam to izlasīt Bībelē. Tieši tur ir atrodamas visas atbildes.

Tā nu reiz ķēniņš Nebukadnēcars, kurš dzīvoja Bābelē (Babilonijā) 606. gadā pirms Kristus dzimšanas, domāja par to, kas gan viņu sagaida nākotnē. Dievs sūtīja viņam sapni, atklājot tajā pasaules likteni turpmākajos 2500 gados, un mēs par to varam lasīt Daniēla grāmatas 2. nodaļā. Notika tā, ka Nebukadnēcars pamostoties bija aizmirsis savu sapni. Domāju, ka Dievs ar nolūku izdarīja tā, lai Nebukadnēcars aizmirstu sapni. Zināt kāpēc? Tāpēc, ka ķēniņam bija simti pareģu un zilnieku. Dievs nolēma likt kaunā šos zilniekus, magus un pareģus. Nebukadnēcars ataicināja šos savus pareģus un teica tiem: “Es redzēju sapni un zinu, ka tas ir ļoti svarīgs, bet esmu to aizmirsis. Lūdzu, pasakiet man, kas bija šai sapnī!” Uz to pareģi un zilnieki atbildēja viņam: “Kā lai to zinām? Nevieni to nevar zināt! Pastāsti, ko tu nosapņoji, un mēs tev pateiksim, ko tas nozīmē.” – “Es jau labprāt pastāstītu, bet nespēju to atcerēties,” atbildēja Nebukadnēcars.

Visu šo ļaužu vidū bija arī Dieva pravietis. Bībele vēsta: “Daniēls atbildēja ķēniņam: “Noslēpumu, ko ķēniņš grib zināt, viņam nevar atklāt ne gudrie, ne vārdotāji, ne zvaigžņu vērotāji, ne zilnieki vai pareģi [..]” (Dan. 2:27) Un tālāk viņš tik skaisti saka: “[..] bet ir Dievs debesīs [..]” (Dan. 2:28)

Vai jums šķiet, ka Dievam ir kāda daļa gar to, kas notiek šeit, uz zemes? Pirmkārt, ne jau mūsu Zeme vien ir apdzīvota, es tā domāju. Universā daudzviet mīt dzīvas būtnes. Mūsu planēta ir vienīgā, kas krita grēkā. Izrādās, ka Dievam rūp arī mūsu grēcīgā zemīte un ka arī mums Viņš vēlas atklāt nākotni. Droši vien tas ir tāpēc, ka Dievam ir plāns, tāpēc, ka mūsu Zeme haotiski neriņķo Izplatījumā, pastāvot vien tāpēc, lai reiz ietu bojā kādā atomsprādzienā, bada, sērgu, plūdu vai kā cita dēļ. Dievam rūp mūsu Zeme, Viņam ir kāds plāns, un tam ir jāstenojas. Tāpēc Dievs pat caur šo pagānu ķēniņu atklāj, kas mūs sagaida.

Daniēls te slavē visvareno Dievu, sakot: “[..] bet ir Dievs debesīs, kas atklāj noslēpumus. Un tas ir ķēniņam Nebukadnēcarei darījis zināmu, kas notiks laiku beigās [..]”

Vēlos vērst jūsu uzmanību uz vārdiem “laiku beigās” jeb pēdējās dienās. Aplūkosim, kas šai pravietojumā teikts par “laiku beigām” jeb pēdējām dienām!

Lūk, ko Daniēls teica ķēniņam: “[..] tavs sapnis un parādības, kuras tu guļot redzēji, ir šādas: tev, ak, ķēniņ, gultā guļot nāca galvā domas, kas notiks nākotnē. Un tas, kas atklāj noslēpumus, tev parādīja, kas notiks. Bet man šis noslēpums tika atklāts ne manas gudrības dēļ, it kā tā būtu lielāka kā citiem cilvēkiem, bet lai ķēniņam taptu zināms sapņa izskaidrojums un tu izprastu savas sirds domas. Tev, ak, ķēniņ, bija parādība – tu redzēji lielu tēlu, tas bija varen liels un stāvēja priekšā ārkārtīgā spožumā; tā izskats bija briesmīgs. Šī tēla galva bija no tīra zelta, tā krūtis un rokas no sudraba, tā vēders un gurni no vara. Tēla stilbi bija no dzelzs, un tā kājas pa daļai no dzelzs un pa daļai no māla. Tev ar visu uzmanību tēlā noraugoties, pēkšņi no kalna bez kādas cilvēku roku palīdzības atraisījās akmens un gāzās lejup; tas ķēra tēla dzelzs un māla kājas un sašķaidīja tās. Līdz ar to sašķīda smalkās druskās arī tēla vara, sudraba un zelta daļas; tās izputēja kā pelavas vasarā uz klona, vējš tās aiznesa, tā ka no tām nekā vairs nepalika. Bet akmens, kas satrieca tēlu, kļuva par lielu kalnu, kas piepildīja visu zemi.” (Dan. 2:28–35)

Tajā brīdī Nebukadnēcara acis atvērās un viņš teica: “Jā, tas tiešām ir sapnis, kuru es redzēju! Bet ko tas nozīmē?”

Ir ļoti svarīgi atcerēties sapņa tēla atsevišķo daļu secību, jo katrai šī tēla detaļai ir liela nozīme. Bet pirms ķersimies pie skaidrojuma, aplūkosim Bībeles pravietojumu pareizas izpratnes principus.

1. Izlasiet Bībeles pravietojumu.

Vai cilvēks var sākt fantazēt, ja izlasot iesāk pats pēc sava prāta pievienot aizvien jaunas un jaunas detaļas? Vai esat to darījuši? Vai to vajadzētu darīt? Nē. Ja skaidri gribat saprast, ko saka Bībele, jālasa tieši tas, kas tajā rakstīts.

2. Meklējiet, kā pati Bībele skaidro šo pravietojumu.

Ja nebūtu paskaidrojumu, kas atrodami pašā Bībelē, mēs varētu aizfantazēt nezīn kur. Bet Bībele pati detalizēti paskaidro konkrēto pravietojumu.

3. Aplūkojiet, kāds ir šī pravietojuma piepildījums vēstures gaitā.

Un Daniēls turpināja skaidrojumu: “Tāds ir sapnis. Tagad mēs dosim ķēniņam sapņa izskaidrojumu: tu, ak, ķēniņ, tu ķēniņu ķēniņ, tev debesu Dievs ir devis spēju valdīt, varu, spēku un godu, tavā rokā Viņš nodevis cilvēkus visur, kur vien cilvēki dzīvo, kur ir zvēri laukā un putni apakš debess; Viņš tevi iecēlis tiem visiem par valdnieku, tu esi tā zelta galva.” (Dan. 2:36, 37) Tātad Dievs atklāja Nebukadnēcarei, ka šis tēls parāda pasaules vēstures gaitu un ka tā galva ir Bābeles ķēniņvalsts. Tas nozīmē, ka pēc Bābeles varu pārņems cita valsts, kas būs savā ziņā vājāka, jo zeltu nomainīs sudrabs, bet sudrabam sekos valsts, kas būs vēl vājāka, jo to simbolizē varš, tad būs vēl zemāks līmenis, jo varu nomainīs dzelzs, bet dzelzi – kaut kas, ko veidos podnieka māla un dzelzs sajaukums – visai nenoturīgs veidojums.

Tātad Daniēls teica: “Tu esi tā zelta galva.” Nebukadnēcars bija ļoti lepns cilvēks. Kad viņš izdzirdēja, ka ir tikai tēla zelta galva, viņš pie sevis nolēma: “Es izmainīšu vēstures gaitu!” Pēc kāda laika viņš sakrāja pietiekami daudz zelta un lika uzcelt tēlu. “Bet šis tēls,” teica Nebukadnēcars, “būs labāks par to, ko es redzēju sapnī. (Turpinājums 29. lpp.)

ATSAUKTIES DIEVA AICINĀJUMAM.

JONAS PIEMĒRS

Elvīra Grakoviča, AV
Jauniešu lappusītes
veidotāja

Mīks Možeiko –
Alūksnes draudzes un
Gulbenes draudzes
mācītājs

Dievs aicināja vienu vienīgo Jonu doties uz milzīgu pilsētu – Ninivi, norāt to par tās ļaunajiem darbiem un pavēstīt, ka, ja viņi nevēlas atgriezties un pārtraukt bezdievīgo rīcību, tad pār to nāks galējs posts. Šīs pilsētas iedzīvotāji bija pārņemti ar elkdievību, kā arī tie bija ļoti ļauni cilvēki, kuri bez problēmām ar jebkuru, kas viņiem nebija pa prātam, varēja izrēķināties visnežēlīgākajā veidā. Dievs gribēja, lai ninivieši no Jonas mutes sadzird pēdējo brīdinājumu, pieņem to un izglābjas no posta, neskatoties uz to, kas darīts iepriekš.

Esam dzirdējuši atziņu, ka Dievam priekš katra no mums ir Savi brīnīšķīgie nodomi, ka Dievs katram no mums ir paredzējis īpašu plānu un skaistu dzīves ceļu, pa kuru iet. Ka atsaukties Dievam – tas ir dzīves vislielākais prieks. Bet, ja tā godīgi un cilvēcīgi paskatās, tad šāds aicinājums, kuru no Dieva saņēma Jona, neatnes vispiepildītu, svētībām bagātu un skaistu dzīvi, bet gan baiļu pilnu sludināšanas ikdienu un mocekļa nāvi. Jonas acīs Dieva aicinājums likās tik neērts un absurds, ka, gluži likumsakarīgi, viņš kļuva mazdūšīgs. Negribēdams to darīt, būdams ar kūtru attieksmi, Jona atrada cilvēcīgus aizbildinājumus, lai neatsauktos.

Vai jums personīgi izteiktie dzīves un kalpošanas aicinājumi no Dieva nekad nav likušies neērti un grūti? Vai jūs vienmēr ar vislielāko prieku esat vēlējušies atsaukties tam, kur Dievs jūs aicina būt un ko darīt? Būsim godīgi, mēs bieži kā Jona aizbildināmies ar dažādiem reāliem argumentiem, lai tikai

nebūtu jāuzņemas neērtas, smagas un pašuzpurīgas lietas.

Kāpēc gan lai Dieva mīlošā attieksme un gādība mūs novestu pie novēršanās no Viņa? Kā tas var būt, ka Dieva izteiktais aicinājums rezultējās tajā, ka Jona bēga ļoti tālu (kā Bībelē sacīts) prom no Dieva acīm? Kā gan Dievs var izdarīt ko tādu, kā dēļ pēc tam mēs vēlamies no Viņa nošķirties? Vai problēma ir Dievā? Nebūt ne! Problēma ir mūsos.

Mēs joprojām sliecamies Dieva piedāvājumus un personīgos aicinājumus vērtēt ar cilvēcīgu, tas ir, šauri domājošu un apverošu skatu. Mēs taču to nespēsim izdarīt! Jonas gadījumā Dievs viņu aicināja doties uz pilsētu, kurā dzīvoja vismaz 120 tūkstoši iedzīvotāju. Lai tai izietu cauri, bija jāmēro 60–80 kilometri. Mūsu cilvēcīgajam skatam šāda veida aicinājumi šķiet nereāli. Mēs cilvēcīgi iedomājamies, ka visiem par manu izdarīto būs pilnīgi vienalga. Loģiski vērtējot, es taču ko tādu nevarēšu izdarīt, jo no manis prasīts tik daudz. Un pāri visam – mani atmetīs vai ar mani izrēķināsies pie pirmās izdevības, tāpēc tam nebūs nekādas jēgas. Uzbāzoties šiem ļaudīm ar Dievu, radīšu tikai negatīvu priekšzīmi un rezultāta nebūs nekāda. Ja ar šādu attieksmi vērtējam Dieva aicinājumu, tad mums vienmēr būs reāli argumenti, lai to neīstenotu. Tas, kā mēs uzskatām par pareizu rīkoties, vienmēr būs svarīgāk un augstāk par to, kā Dievs uzskata par pareizu rīkoties.

Vadoties no pirmā punkta, mēs neesam gatavi uzdrošināties iet uz priekšu pašā ticībā. Mēs neesam piedzīvojuši pietiekamā daudzumā

Dieva reālo aizgādību, uz kuras, pildot dievišķo aicinājumu, varam stāvēt kā drošas klints. Mēs pilnīgi visos dzīves apstākļos neatskārām, ka *“ticība ir stipra pašlaušanās, pārlicība par neredzamām lietām”* (Ebrejiem 11:1) un ka *“taisnais no ticības dzīvos”* (Ebrejiem 10:38). Kaut arī Jonam kalpošanas pieredze kā Dieva pravietim bija ilga un kaut arī viņš nostājās Dieva pusē, kamēr tautā valdīja no Dieva atkrituši ķēniņi (2. Ķēniņu 14:25), tomēr šis stāsts rāda, ka cilvēcīgums sliecas negatīvi ietekmēt mūsu ticību un atturēt mūs no pilnīgas atsaukšanās Dieva aicinājumam.

Turpinot šo domu, Jesajas 55:9 ir teikts: *“Cik augstākas ir debesis pār zemi, tik augstāki ir Mani ceļi par jūsu ceļiem un Manas domas par jūsu domām.”* Visuvarenais Dievs nav tāds kā mēs. No viņa nenāk nekas mazs. Dievs dara lielus darbus un runā lielas lietas, jo Viņš nav tāds kā mēs. Tāpēc arī nav jānobīstas, ka no Dieva sadzirdam ko vērienīgu vai pat nereālu. Tomēr Dievs Savā attieksmē un vārdiski nemētājas ar aicinājumiem. Ja Viņš reāli aicina Tevi uz kādu lielāku lietu, tad tas nav teikts tāpat vien. Ja Dievs to saka, tad ne velti, jo Viņš redz Tevī gatavību to uzņemties, pat ja šķiet, ka es vispār tam neesmu gatavs.

Visi Dieva aicinājumi ir saistīti ar uzpurēšanos, nevis ar mums pašiem. Mēs ar prieku nevēlamies atsaukties Dieva aicinājumam un saskatām to kā apgrūtināšu, jo tas mums liekas par smagu un par ko tādu, kura dēļ mēs nevēlamies uzpurēties. Mūsu sirds Dieva priekšā nav izmainīta. Ja vien mēs

patiesi aptvertu Jēzus Kristus darbu mūsu labad, jebkurš piedāvājums no Dieva, kas prasa sakost zobus, liktos panesams. Ja Jēzus nepelnītā žēlastība un Dievs ir pats svarīgākais manā dzīvē, tad tāds būs arī Viņa izteiktais aicinājums man. Viņa uzticētais jūgs būs patīkams un nastas – vieglas. Ar šādu attieksmi pats neloģiskākais un kaitinošākais aicinājums liksies skaists, svētībām pilns un brīnišķīgs.

Mateja 9:13: *“Man patīk žēlastība un ne upuris. Jo es neesmu nācis aicināt taisnos, bet grēciniekus.”* Šim būtu jābūt visas mūsu dzīves fokusam – glābt dažādos veidos pazudušo, ar laiku viņam norādīt gan uz grēku un grēka paredzēto sodu, gan arī uz Glābēju Jēzu un to, ka Viņš nāks drīz. Visiem Dieva izteiktajiem aicinājumiem ir viens mērķis – sekmēt, lai mēs, tos pieņemot, izpildām šo rakstvietu. Tāpēc, atbilstoši mūsu gatavībai, Dievs joprojām mūs katru uzrunā ar personisku aicinājumu. Šie aicinājumi nekad neliksies grūti vai neaicinās jūs nošķirties no Dieva, ja tiem tuvosimies ar pareizu attieksmi. Ticot Dieva brīnišķīgajam raksturam, būtu absurds ticēt tam, ka Viņš aicina uz nepanesamām lietām.

Mans aicinājums ir nebēgt, bet gan pieņemt un īstenot bezgalīgā Dieva skaistos nodomus un plānus priekš jums. Nedariet to bailīgi, atrunādamies, bez pilnīgas drošības un pašāvības. Ja izjūtat necienību, atcerieties, ka jums ir jābūt tikai kā instrumentam un ka viss pārējais ir Dieva ziņā. Jūs droši un labprātīgi varat paļauties uz Viņa apmācību, vadību.

Jesajas 51:7, 12: *“Uzklausiet Mani jūs, kas pazīstat taisnību un mīlat to, jūs, ļaudis, kam sirdī Mani baušļi! Nebīstieties no cilvēku nievāšanām un neizbīstieties no viņu palājumiem! Es, Es esmu tavs iepriecinātājs! Kādēļ tu bīsties no mirstīgiem cilvēkiem, no cilvēku bērniem, kas iznikst kā zāle [..]”*

2. Tesalonīkiešiem 3:3: *“Tas Kungs ir uzticams. Viņš jūs darīs arī stiprus un pasargās no ļauna.”*

2. Tesalonīkiešiem 5:24: *“Jūsu aicinātājs ir uzticams. Viņš būs arī darītājs.”*

(Turpinājums no 27. lpp.)

To neveidos zelts, sudrabs, varš un dzelzs, tas būs viscaur no zelta, un tas nozīmē, ka Bābele nekad nebeigs pastāvēt, tā būs mūžīga.” Kādā no mūsu turpmākajām lekcijām aplūkosim, ko tas nozīmē un kas no tā visa iznāca.

Ir tāds teiciens, ka cilvēks pieļauj, bet Dievs atļauj. Tas, ka kāds nolemj kaut ko izdarīt, vēl nenozīmē, ka tieši tā arī notiks. Tie, kas savulaik dzīvoja Padomju Savienībā, atceras, ka tā bija liela un varena valsts. Tai bija liela armija, represīvie orgāni, liela vara, kas darīja visu, lai saglabātu šīs valsts vienotību. Un tad, gluži negaidot, tā vairs nepastāvēja, tā izjuka gabalu gabalos. Ja Dievs ir ko nolēmis, neviens to nespēs apturēt.

Bābele bija zelta galva, tā atradās pašā varas plaukumā, tā bija pasaules lielvara līdzīgi kā šodien ASV. Tā bija spēcīga valsts, un šķita, kurš gan spētu, kurš uzdrošinātos šo lielvaru gāzt. Tajā atradās veselas simts elku dievībām veltītas svētnīcas. Vai varat to iedomāties? Un Nebukadnēcars bija varens valdnieks. Viņam pieder vārdi, ko lasām Daniēla 4:27: *“Vai šī nav tā lielā Bābele, ko es uzcēlu ar savu spēku ķēniņam par mājokli un par godu savai varenībai?”*

Bet Dievs teica: *“Pēc tevis nāks cita valsts, kas būs vājāka par tavējo.”*

Nebukadnēcars nomira, un tronī kāpa viņa pēcnācēji. Reiz Belsacars, tā laika Bābeles valdnieks, dzīvoja kopā ar saviem galminiekiem. Piepeši viņi uz sienas ieraudzīja neredzamu roku. *“Tajā brīdī parādījās cilvēka rokas pirksti, tie rakstīja uz pils baltās sienas iepretī kroņluksturim, un ķēniņš redzēja virspusi tai rokai, kas rakstīja.”* (Dan. 5:5) Šī roka ugunīgiem burtiem rakstīja kādus vārdus.

Kā jums šķiet, vai ķēniņš izbījās? Kas gan ir cilvēks, pat drosmīgs cilvēks, iepretim Dievam?

Kad savulaik dienēju armijā, es biju jau ticīgs. Tas bija 1983. gadā. Tur bija politiskās daļas vadītāja vietnieks, kurš man teica: *“Kā tu vari ticēt Dievam? Izmet to no galvas, tas ir opijs tautai.”* Tad viņš izsauca: *“Ja Dievs ir, lai Viņš mani nonāvē.”* Mirkli vēlāk viņš smējās: *“Ja jau esmu vēl dzīvs, tātad Dieva nav.”* Teicu viņam, ka var pienākt laiks, kad Dievs šo viņa lūgumu uzklausīs, un ka labāk būtu bīties Dieva. Ja Dievs

vēlēsies kādu nolikt uz ceļiem, tad pats drosmīgākais cilvēks, kurš netic ne Dievam, nekam, noslīgs ceļos un lūgs pēc žēlastības. Nav tāda cilvēka, kurš varētu stāties pretī Dievam un teikt: *“Mēs gāzīsim Tevi no trona!”* Jo tas būtu tāpat kā kad sniegpārslīņa censtos apgāzt tanku, kas stāv tās ceļā.

Tā nu šī varenā roka rakstīja uz sienas. Visi bija pilnīgi šokēti. Neviens nespēja saprast tās rakstītos vārdus. Un viņi atkal uzaicināja Daniēlu. Praviētis Daniēls tai laikā jau bija vīrs gados. Viņš sniedza tiem skaidrojumu, par ko varam lasīt Daniēla grāmatas 5. nodaļā no 25. līdz 28. pantam: *“Šādi skan tas raksts, kas tur stāv: Mene, mene, tekkel, upharsin. Tam ir šāda nozīme: mene – Dievs tavas valstības dienas ir skaitījis un tās izbeidzis; tekkel – tu esi svērts svaru kausā un atrasts par vieglu; upharsin – tava valsts ir dalīta un atdota mēdiešiem un persiešiem.”* Pat ja kāds turētos pie savas pozīcijas abām rokām, ja Dievs būs nolēmis pielikt kaut kam punktu, tad tas neizbēgami notiks. Arī Belsacars nenoturējās. Viņa gals to piemeklēja jau tajā pašā naktī.

Vai esat domājuši par sevi – cik daudz jūs esat vērts Dieva acīs? Vai Dieva skatījumā jums ir kāda vērtība? Dievs visus mīl, un katrs cilvēks ir vērtība Viņa acīs. Bet daži grēcinieki, raujoties ārā no Dieva rokām, ir tik smagi iegrimuši grēkā, ka Dieva acīs kā cilvēkiem viņiem, protams, joprojām ir nozīme, bet kā personības viņi savu vērtību ir pazaudējuši. Tāpēc šeit teikti vārdi: *“Tu esi svērts svaru kausā un atrasts par vieglu.”* Tāpēc Dievs mūs aicina dzīvot tā, lai mums būtu svars Dieva acīs. Kā to panākt? Par to parunāsim kādā no turpmākajām lekcijām. Tā būs kāda īpaša liecība tieši par šo tēmu.

Tajā pašā naktī mēdiešu un persiešu armija ienāca pilsētā un pilnībā to nopostīja. Un vai zināt? Arī šodien Bābele nav atjaunota.

*(Tulkoja Anita Roze.
Turpinājums aprīļa numurā)*

PAR GRAUDIEM UN SĒJĒJU

Krū: Krū, ko tu te meistaro? Kāpēc milti izmētāti pa visu galdu? Un kas ir šie mazie mīklas pikucīši?

Krū: Es, māsiņ, taisu graudus!

Krū: Tas ir interesanti, bet, man šķiet, neiespējami.

Krū: Viss ir iespējams! Vajag tikai gudras smadzenes, un man tādas ir. Es tagad sataisīšu pats veselu kaudzi ar graudiem, sasēšu zemē labi daudz, un man būs bizness!

Krū: Man gan šobrīd tas viss izskatās pēc zaudējumiem. Milti iztērēti, un labuma nekāda!

Krū: Nu kā tu nesaproti – ja jau no graudiem dabū miltus, kāpēc tad es tagad nevarētu no miltiem dabūt atpakaļ graudus? Vajag tikai savienot īstās sastāvdaļas, un graudiņš ir gatavs! Piesēšu pilnus laukus ar graudiem un tad tirgošos.

Mamma: Mīļie, kas tā par postažu te virtuvē?!

Krū: Mammucīt, tas ir Krū jaunais bizness. Viņš tagad no miltiem lipina graudus un tad sēs zemē iekšā.

Krū: Jā, to es darīšu patiešām!

Mamma: Vai zini, Krū, man tevi būs jāapbēdina. Reiz zinātnieki mēģināja ko līdzīgu. Viņi līdz sīkākajai vienībai bija izpētījuši labības graudiņa sastāvdaļas un, tās savienojot, cerēja iegūt graudus, lai neražas gados to nepietrūktu. Bet nekā! Vai zini, kā pietrūka?

Krū: Varbūt kādas svarīgas sastāvdaļas?

Mamma: Jā, un tā bija – dzīvība graudiņā! Bez tās grauds nevar ne dīgt, ne augt. Bet reiz, kad arheologi izrakumos atraka senas kapenes

un atrada tajās tūkstoš gadus vecus graudus, tad, ieliekot zemē, tie sāka augt! Lūk, ko nozīmē dzīvība graudā! Vienīgi Dievam ir spēks radīt dzīvību. Viņš radīja graudiņu, un Viņa dzīvības spēkā tas aug. Šī dzīvība iekšā snauz, līdz kamēr graudiņš, nonācis īstajā vietā – zemē –, aplaistīts, pabarots un saulītes sasildīts, sāk augt.

Krū: Tu gribi sacīt, ka manējie neaug?!

Mamma: Neaug gan. Tas nu ir pavisam droši! **Katra sēkla aug un attīstās tikai Dieva spēkā!**

Krū: Bet man ir uznākusi tāda zemkopja dūša! Es gribu kaut ko stādīt! Un tā, lai izaug ļoti ātri lieliski augļi!

Krū: Es zinu, brālīt, ko tu varētu stādīt! Prieku!

Krū: Prieku? Kur es raušu prieka sēklas?

Mamma: Labi vārdi ir prieka sēklas! Vārdi, kas ir godīgi, laipni, priecīgi un uzmundrinoši – tie ir kā dzīvelīgas sēklas, kas iekrīt otra sirsniņā un izaudzē prieka puķes! Kad tu kādam saki ko jauku, tad viņš kļūst priecīgs.

Krū: Tas ir tik vienkārši?

Mamma: Jā, Krū! Cilvēkiem to mācījis pats Jēzus. Viņš salīdzina Savus Vārdus, kuri lasāmi Bībelē, ar brīnumainām dzīvības sēklinām, kuras, iekrītot sirdī, sāk augt un padara cilvēka raksturu tik skaistu kā krāšņu puķi par prieku citiem!

Krū: Es domāju, ka palīdzēt citiem ir ļoti labi, bet dažreiz grūti.

Mamma: Bet, tikai darot labu

citiem, sirsniņā var uzdīgt un izaugt labestības puķes. Kad Dieva Vārds iekrīt cilvēka sirdī, tas aug laukā dzīvs un priecīgs.

Krū: Tas notiek vienā dienā?

Mamma: Nē, Krū. Dieva mīlestība, cilvēka sirdī iesēta, aug lēnām, tāpat kā zemē iesēts graudiņš – vispirms izdīgst mazs asniņš, tad tas aug un aug, Dieva aprūpēts, līdz veidojas vārpa un vārpā – graudiņi. Tāpat ir ar cilvēkiem. Tie, kuri ir Dieva draugi, stāsta citiem par to, cik lielisks draugs viņiem ir Jēzus. Bet dzīvības spēku sacītājam vārdam piešķir Dievs.

Krū: Tad jau sanāk, ka tie cilvēki, kuri Dievu mīl, ir kā sējēji?

Mamma: Tā ir. Cilvēki sēj Dieva Vārdus, stāstot citiem par Dieva mīlestību, bet pats Debestēvs tos aprūpē un audzē.

Krū: Tas tik ir vareni! Visi Dieva bērni var sēt labestību, draudzīgumu, prieku un mīlestību priekš citiem cilvēkiem! Tā sēšana ir viena ļoti vērtīga lieta! Es ar to gribu nodarboties!

Mamma: Bērni, arī jūs varat būt ļoti palīgi Jēzum! Pastāstiet saviem draugiem par to, ka Jēzus mīl visus cilvēkus un vēlas būt viņu Draugs un Glābējs. Pastāstiet, cik daudz laba Dievs jums ir darījis! Jūsu vārdi būs kā vērtīgi graudiņi, kurus tālāk audzēs un aprūpēs pats Debestēvs.

Svētīgu sējas laiku visiem!!!

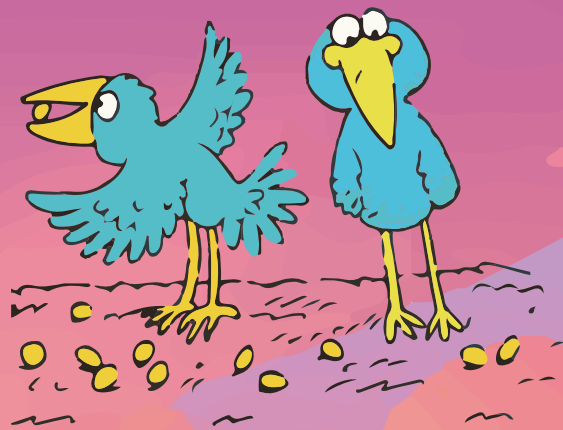
Konkursa
"Pērļu
meklētāji"
balviņas par
februāri
saņems:

Ernests, Kristians, Dita, Maija,
Kristians, Estere, Aleksis, Liene
Vaga, Daniels un Adriāns no
Saulkrastiem, Marija, Leila, Stefans,
Eliza, Markuss, Edvards un Loreta
no Rīgas, Raivo no Kandavas, Johans,
Teodors, Alberts un Emīlija no
Smiltenes, Jēkabs un Marija no
Ogres, Estere, Terēze, Sofija un
Greta no Liepājas, Jasmine no
Talsiem, Gusts no Saldus, Einārs un
Ēriks no Ezeres, Maria, Mikāels,
Ulla, Jeļisejs, Gabriels, Elizabete,
Annija, Maija un Fricis no
pirmsskolas "Liesmiņas".

Uz
de
vu
ms

Piedalies
konkursā
"Pērļu
meklētāji"!

Visa informācija vietnē
www.adventsti.lv vai pa tālruni
29869979 (Mārītei).

Vai vari atrast attēloto iesēto kviešu graudu? Pabeidz attēlu un uzzīmē labajā pusē izaugušo augu ar nobriedušām vārpām. Savukārt pa vidu uzzīmē, kā iztēlojies auga veidošanās procesu - dīgstu, pirmās lapiņas, stiebru ar lapām un pirmajām vārpām.

IZKRĀSOJAMĀ BĪBELE

**DZĪVNIEKI
BĪBELĒ**

Izdevniecības
"Patmos"
jaunums